

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กรณีศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

A STUDY OF LEARNING STYLES, ATTITUDE TOWARDS ENGLISH LEARNING,
ACHIEVEMENT AND LEARNING EXPERIENCES OF HIGH ACHIEVING STUDENTS
: A CASE STUDY OF TENTH GRADERS OF CHULALONGKORN UNIVERSITY
DEMONSTRATION SCHOOL

โดย

พิสันธิย์ ศรีดุรงฤทธิ

สนับสนุนโดย

เงินทุนเพื่อการศึกษา กองทุนคณะกรรมการ

ปี ๒๕๕๔

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๕๗

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กรณีศึกษา
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

A STUDY OF LEARNING STYLES, ATTITUDE TOWARDS ENGLISH LEARNING,
ACHIEVEMENT AND LEARNING EXPERIENCES OF HIGH ACHIEVING STUDENTS
: A CASE STUDY OF TENTH GRADERS OF CHULALONGKORN UNIVERSITY
DEMONSTRATION SCHOOL

โดย

อาจารย์พิสนธิ์ ศรีตรงฤทธิ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

ทุนวิจัยกองทุนคณะครุศาสตร์ ประจำปี ๒๕๕๔

บทคัดย่อ

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง: กรณีศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม. (A STUDY OF LEARNING STYLES, ATTITUDE TOWARDS ENGLISH LEARNING, ACHIEVEMENT AND LEARNING EXPERIENCES OF HIGH ACHIEVING STUDENTS : A CASE STUDY OF TENTH GRADERS OF CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL)

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ) สํารวจรูปแบบการเรียนรู้, เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับผู้สอนที่แตกต่างกัน 2) เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้, เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ คือ (1) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทย (2) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษา (3) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 จำนวน 36 คน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) รูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนส่วนใหญ่นำไปใช้ในกาเรียนมากที่สุดสามอันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบมีความสามารถในการคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) (M=21.25, SD = 3.78) รองลงมา คือ สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) (M=20.28,SD = 5.32) อันดับสาม คือ สามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) (M=19.58,SD = 4.21) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) (M=39.00,SD=7.78) รองลงมา คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) (M=37.34,SD=8.08) อันดับสาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) (M=35.71,SD=9.87) และผลคะแนน รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ซึ่งพบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2) นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (F = .297, Sig. = 0.745) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (F = .766, Sig. = 0.468) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลักไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 (F = .368, Sig. = 0.695)

Abstract

A STUDY OF LEARNING STYLES, ATTITUDE TOWARDS ENGLISH LEARNING, ACHIEVEMENT AND LEARNING EXPERIENCES OF HIGH ACHIEVING STUDENTS : A CASE STUDY OF TENTH GRADERS OF CHULALONGKORN UNIVERSITY DEMONSTRATION SCHOOL

The purpose of this study were to 1) survey learning styles , attitude towards English learning and achievement of student , who studied in different learning experiences. 2) compare learning styles , attitude towards English learning and achievement of student , who studied in different learning experiences. The participants were 36 tenth graders of Chulalongkorn University Demonstration School.

The research findings were as follows :

1) The top three of mean score in learning styles were Intuitive (M=21.25, SD = 3.78) , Closure-oriented , (M=20.28,SD = 5.32) and Global/Holistic (M=19.58,SD = 4.21) respectively. The top three of mean score in attitude towards English learning were Ambiguity (M=39.00,SD=7.78) ,Risk-Taking) (M=37.34, SD=8.08) and Ego Permeability (M=35.71,SD=9.87) respectively. Mean score of student in English was 88.50.

2) There were no significant differences at .05 level on learning styles (F = .297, Sig. = 0.745) , attitude towards English learning (F = .766, Sig. = 0.468) and English mean score (F = .368, Sig. = 0.695) under different learning experiences.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้ ได้รับทุนสนับสนุนเงินทุนเพื่อการวิจัย คณะครุศาสตร์ ปีงบประมาณ 2554 ผู้วิจัยขอขอบพระคุณงานวิจัยและบริการวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ คณะกรรมการฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการทุกท่านที่ให้โอกาสผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยเรื่องนี้รายงานการวิจัยฉบับนี้ สำเร็จอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความสามารถอย่างดียิ่งจากกัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้คำปรึกษาแนะนำ ให้การช่วยเหลืออย่างดียิ่งมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล ,รองศาสตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระดา วุฒฑายากร ที่ให้คำแนะนำตลอดจนตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบคุณความร่วมมือจากอาจารย์ ดร. นาถวดี นันทาภินัย, อาจารย์ รัตนา พิภูลกานตเลิศ , อาจารย์สัญญาลักษณ์ ศรียากกร และ อาจารย์นวพร สุระนาคะพันธ์ ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ มาโดยตลอดรวมถึงอาจารย์และนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) โดยเฉพาะรุ่น 42 และ 47 ที่เป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการวิจัยในครั้งนี้

ขอบคุณครอบครัวที่เป็นกำลังใจอย่างดีที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้วิจัยมีความเพียรพยายาม เป็นกำลังใจที่ทำให้งานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยขออัญมุนาพระคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

พิสนธิ์ ศรีรุ่งฤทธิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ซ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	5
1.3 สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.5 คำจำกัดความในงานวิจัย.....	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการทำวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ตอนที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้.....	9
ตอนที่ 2 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	22
ตอนที่ 3 การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา.....	28
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
3.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3.2 ประชากรในงานวิจัย.....	34
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	39

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	43
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	49
สรุปผลการวิจัย.....	49
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะ.....	58
รายการอ้างอิง.....	59

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 2.1	ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้.....	10
ตารางที่ 2.2	สรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันจำแนกเป็น3 แนวคิด...	19
ตารางที่ 3.1	จำนวนนักเรียนจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	34
ตารางที่ 3.2	สรุปแนวทางการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	38
ตารางที่ 4.1	จำนวนนักเรียนจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ.....	40
ตารางที่ 4.2	ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4	41
ตารางที่ 4.3	ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่4.....	42
ตารางที่ 4.4	ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่4.....	42
ตารางที่ 4.5	รูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	44
ตารางที่ 4.6	เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	46
ตารางที่ 4.7	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	47
ตารางที่ 4.8	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน.....	48

สารบัญภาพ

ภาพ 3.1	แนวคิดในการวิจัย	หน้า 33
---------	------------------	------------

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจ การค้า การศึกษา การทูต และการท่องเที่ยว รวมถึงการเป็นสิ่งแสดงถึงภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ใช้ภาษาเองด้วย จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว ประเทศต่าง ๆ หลากหลายประเทศทั่วโลกจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาษาต่างประเทศไว้ในหลักสูตรการศึกษา ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย ได้เริ่มจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ ยังมีการก่อตั้งโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนที่มีการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ หรือจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยอาจารย์เจ้าของภาษาในหลักสูตรปกติอีกด้วย

โดยทั่วไปการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศที่มีได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาราชการ อาทิในประเทศไทยนั้น มักจะใช้แนวคิดการจัดการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) หรือภาษาที่สอง (English as a second language) ซึ่งเมื่อพิจารณาลักษณะของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า สามารถแบ่งได้เป็นสามกลุ่มคือ การเรียนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโดยเจ้าของภาษา (native speaker) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (non-native teacher) และการเรียนภาษาอังกฤษแบบผสมผู้สอนในทั้งสองลักษณะ ด้วยเหตุนี้ ผู้เรียนไทยจึงได้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ต่างกันไปด้วย

ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดโดยครูเจ้าของภาษา (NEST-Native English-Speaking Teacher) หรือไม่ใช่เจ้าของภาษา (non-NEST- Non-Native English-Speaking Teacher) หรือแบบผสมผสาน ซึ่งการจัดประสบการณ์ดังกล่าวมีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แตกต่างกันเป็นอย่างยิ่ง Medgyes (2001) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนที่ต่างกันของครูเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาอังกฤษ (NEST) และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (non-NEST) ว่าข้อได้เปรียบของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาก็คือ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ เพราะมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เมื่อตนเองเป็นผู้เรียน สามารถสื่อสารกับผู้เรียนได้ ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นในการเรียนภาษาสามารถให้กำลังใจนักเรียนในระหว่างทางของการเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่าเพราะเข้าใจถึงความยากลำบากนั้น ๆ มีพฤติกรรมการสอนแบบมีอาชีพมากกว่ามีการวางแผนการสอนที่เป็นจริง เข้มงวด รับผิดชอบนักเรียนมากกว่า รักษากฎระเบียบ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษายังสามารถแนะนำวิธีการเรียนภาษาเพื่อให้เป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะสามารถใช้

ภาษาเดียวกับผู้เรียนได้ แต่ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาก็จะกังวลกับความถูกต้องของภาษา การใช้ไวยากรณ์มากกว่าครูเจ้าของภาษา และจะหลีกเลี่ยงการจัดการเรียนการสอนที่อาจมีเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดา ซึ่งหมายถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากบทเรียนที่ครูสามารถเตรียมมาก่อนได้

ในขณะที่การเรียนกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีข้อดีดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น การเรียนกับครูเจ้าของภาษาก็มีข้อดีเช่นกัน กล่าวคือ ครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST “ native English -speaking teacher”) เป็นตัวอย่างที่ดีของผู้ใช้ภาษา(perfect language model) มีความสามารถในการใช้ภาษาสำนวนต่างๆได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถใช้ในการสื่อสารได้แบบทันทีทันใด ทักษะภาษาที่ใช้ได้ดีคือการฟังและการพูด มีความเป็นกันเองกับนักเรียน มีความคิดใหม่ๆ ยืดหยุ่น ไม่เป็นทางการ มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษดีกว่า และไม่จำกัดขอบเขตของการสอนเฉพาะในหนังสือเรียน

จากที่กล่าวมาประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษย่อมมีผลโดยตรงกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ตลอดจนผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning achievement) เจตคติ (Attitude) และรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style)

ประการแรกในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (learning achievement) จากการวิจัยของ Sahin (2005) กล่าวว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาจะมีเจตคติทางบวกต่อภาษาและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาเลย

สำหรับในด้านเจตคติ (Attitude) ต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้น Tremblay และGardner (1995) กล่าวถึงใน Wudthayagorn (2003) ว่าเจตคติและแรงจูงใจเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีบทบาทในการเรียนภาษาและผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษา หากนักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันก็อาจจะส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีแตกต่างกันไปด้วย เมื่อนักเรียนมีเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนเหล่านี้ ให้ดีตามไปด้วย เช่นเดียวกับที่ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต (2534) สรุปว่า เจตคติมีบทบาทสำคัญและสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก เพราะการมีเจตคติต่อการเรียนในทางที่ดี จะช่วยให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น

นอกจากการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้อังกฤษจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้เรียนภาษาแล้ว การได้รับประสบการณ์การเรียนรู้อังกฤษที่ต่างกันอาจทำให้ผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันด้วย ดังเช่นที่ Kongkan (2010) กล่าวไว้ว่ารูปแบบการสอนของผู้สอนจะมีผลกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

การศึกษาเพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ ใดมีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังที่ Reid (1998) ได้กล่าวถึงความสำเร็จของการเรียนการสอนในชั้นเรียนว่า ขึ้นกับการศึกษารูปแบบการ

เรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อจะนำไปสู่การใช้ข้อได้เปรียบในเรื่องรูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบของผู้เรียนแต่ละคน มาสร้างโอกาสสูงสุดในการเรียนรู้ สอดคล้องกับที่ Oxford (1998) กล่าวถึงการรูปแบบการเรียนรู้ที่ สอดคล้องกับรูปแบบการสอนและอุปกรณ์การสอนต่างๆ จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและมีผลการ เรียนรู้ที่ดี ส่วนครูผู้สอนที่ไม่เข้าใจรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนรวมถึงไม่เข้าใจรูปแบบการสอนของ ตนเอง ก็จะไปสู่รูปแบบการสอนที่ทำให้เกิดปัญหา นักเรียนจะขาดความมั่นใจ และเกิดความรู้สึก ขัดแย้งในการเรียน อาจารย์จนถึงการปฏิเสธการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ Felder และ Silverman (1988) รวมทั้งนักวิจัยอีกหลายท่าน กล่าวถึงการไม่เข้ากัน (mismatch) ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ของ นักเรียนและรูปแบบการสอนของผู้สอน จะยิ่งทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายไม่ยอมเข้าร่วมในชั้นเรียน มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดี และท้อแท้ในการเรียน โดยเข้าใจว่าตนเองไม่มีความสามารถในวิชานั้นๆ จนถึงกระทั่งเลิกเรียนวิชานั้นไปเลย ด้วยเหตุนี้ อาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมของครูจะมีผลต่อความสำเร็จของ ผู้เรียน ครูสามารถสะท้อนรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในวิธีการสอนของตนเอง ผลการวิจัยของ Rao (2001) พบว่า นักเรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนก็ด้วยการจับคู่ที่ลงตัวระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ของ นักเรียนและรูปแบบการสอนของครู

Hsueh และ Chris (1998) สรุปว่าหากรูปแบบการสอนของครูไม่สัมพันธ์กันกับรูปแบบ การเรียนของนักเรียนก็จะทำให้เกิดความขัดแย้งในชั้นเรียน นอกจากนี้ อรรถพรณ ภัฏสศิริ(2526) กล่าวถึงครูผู้สอนว่า ครูเป็นผู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม พัฒนาการทางสติปัญญาและทางสังคมของนักเรียน ทั้งยังมีผลต่อสุขภาพจิตและการปรับตัวของนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญใน การเสริมสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สร้างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ ที่ดีในการเรียน

จากความสัมพันธ์ที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าประสบการณ์การเรียนรู้มีความสำคัญต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบใด จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นที่สุด มีเจตคติเชิงบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด และเข้ากับรูปแบบการ เรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจึงควรวางแผนและออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ ประสิทธิภาพเข้ากับผู้เรียนและจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา ผู้บริหารสถานศึกษาควรวางหลักสูตรที่จะทำ ให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เต็มที่ เพราะการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ให้ประสบการณ์การเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งเพียงแบบเดียว อาจเป็น การสูญเปล่า ไม่ครอบคลุมเนื้อหาวิชาและทำให้เกิดความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในสถานศึกษานั้นๆอีกด้วย

ดังที่กล่าวแล้วว่าความแตกต่างของการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 3 ลักษณะข้างต้น จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนหลายกลุ่มซึ่งเคยได้รับประสบการณ์ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างๆกัน อาทิในกรณีของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ซึ่ง

การเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 5 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อสัปดาห์ โดยแบ่งได้เป็นวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 คาบ และภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 2 คาบ แต่ตั้งแต่ปีการศึกษา 2547 ทางโรงเรียนมีนโยบายโครงการเรียนภาษาแบบเข้มข้นกับเจ้าของภาษา โดยนักเรียนจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน 2 ลักษณะ กล่าวคือผู้ปกครองเลือกได้ว่า จะให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาในโครงการเรียนภาษาแบบเข้มข้นกับเจ้าของภาษา ทั้ง 5 คาบ ที่จัดการเรียนการสอนโดยอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษาจากสถาบันที่การสอนภาษาอังกฤษที่น่าเชื่อถือ ซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายต่อคนเพิ่มขึ้น หรือเรียนภาษาอังกฤษแบบผสมผสานคือเรียนกับอาจารย์ชาวไทย 4 คาบและอาจารย์เจ้าของภาษาในวิชาทักษะภาษา 1 คาบในหลักสูตรปกติที่จัดการเรียนการสอนโดยอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษาสอนตามหลักสูตรที่ทางโรงเรียนกำหนด และมีอาจารย์ประจำชาวไทยดูแลในคาบการเรียนนั้นๆ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะแตกต่างจากในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กล่าวคือนักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาในโครงการเรียนภาษาแบบเข้มข้นกับเจ้าของเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 2 คาบ ส่วนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 คาบจะต้องเรียนกับอาจารย์ไทย

นักเรียนในกลุ่มที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษา นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์ชาวไทย และนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย ซึ่งนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยรวมระดับดีมากในวิชาภาษาอังกฤษเมื่อศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันจะมีรูปแบบในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเหมือนหรือต่างกันอย่างไร และรูปแบบการเรียนรู้รูปแบบใดจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนนักเรียนเหล่านี้ มีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้เรียนภาษาหรือไม่ นักเรียนกลุ่มใดจะมีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้เรียนภาษามากที่สุดในสามกลุ่ม และเมื่อเรียนในหลักสูตรปกติกับอาจารย์ชาวไทยในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 คาบ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนทั้งสามกลุ่มจะมีผลการเรียนต่างกันหรือไม่อย่างไร

นอกจากนี้ แล้ว หากพิจารณานโยบายของโรงเรียนพบว่า นโยบายมีจุดแข็งคือการเปิดกว้างเพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันตามความเหมาะสมของนักเรียนได้ แต่หากพิจารณาในเชิงหลักของความเท่าเทียมกันของนโยบายดังกล่าวอาจพิจารณาได้ว่าทำให้เกิดความแปลกแยกในกลุ่มนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าหากมีการวิจัยที่มีผลชี้ชัดว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกันจะมีผลการวิจัยที่ต่างกันหรือไม่ ดังนั้นข้อ

ค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้ ก็จะทำให้โรงเรียนสามารถดำเนินนโยบายได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้การวางแผนนโยบายของโรงเรียนแล้ว ผลการศึกษาเพื่อตอบคำถามดังกล่าวก็จะทำให้ผู้สอนเข้าใจธรรมชาติหรือลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถจัดสภาพแวดล้อม ปรับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้และเจตคติในการเรียนภาษาของนักเรียน เมื่อปรับรูปแบบการสอนให้สอดคล้องและมีประสิทธิภาพเข้ากันกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ก็จะทำให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุดตามศักยภาพของนักเรียนต่อไป และยังสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและพัฒนาศักยภาพของนักเรียนทั้งในกลุ่มนี้ และกลุ่มอื่น ๆ รวมถึงการปรับปรุงการจัดหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ทั้งหลักสูตรปกติและหลักสูตรที่ให้ผู้ปกครองเลือกได้ว่าจะให้เด็กเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาในโครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นกับเจ้าของภาษา โดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายต่อคนเพิ่มขึ้น หรือเรียนหลักสูตรปกติของโรงเรียน เพื่อให้มีความเหมาะสมและคุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปและเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับผู้สอนที่แตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๒ ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

ปัญญาลี วาสนสมลสิทธิ์ (2546) ได้ทำการศึกษารูปแบบในการเรียนรู้ (Learning style) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (Foundation English II) จากการวิจัยพบว่านิสิตมีความชอบรูปแบบการเรียนรู้ โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinetics Learning) มากที่สุด นิสิตที่มีผลการเรียนดีและดีชอบที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual Learning) มากกว่าผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับปานกลางและอ่อน

แสงหล้า โปธาและคณะ (2548) ได้ทำการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2547 พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพาและแบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในกลุ่มเก่งทุกวิชา และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่ามีรูปแบบ

การเรียนรู้แบบอิสระในกลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์มีความแตกต่างกัน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศพบว่ามีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

Rao (2002) เสนอว่าการปรับวิธีการสอนเพื่อให้เข้ากับวิธีการเรียนของผู้เรียนที่มาจากสังคมต่างกัน ซึ่งจะช่วยลดการไม่เข้ากัน (mismatching) ระหว่างรูปแบบการสอนของครูเจ้าของภาษาและรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชาติต่างๆในเอเชียตะวันออก เพื่อเพิ่มประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนเหล่านี้ ในระดับต่างๆ

Wudthayagorn (2003) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและแรงจูงใจของเด็กในบริบทการเรียนภาษาที่ต่างกัน สรุปได้ว่า ในบริบทการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน 2 บริบทคือ บริบทที่เป็นสองภาษา (bilingual context) เด็กจะแสดงเจตคติเชิงบวกและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากกว่าเพราะได้ใช้ภาษาในการติดต่อพบปะผู้คนที่ในชีวิตประจำวัน และเห็นความสำคัญของการใช้ภาษานั้นๆได้จริงมากกว่าบริบทที่เป็นภาษาเดียว (monolingual context)

งานวิจัยดังกล่าวจึงนำไปสู่สมมุติฐานในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน จะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน
2. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน จะมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1) ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ชาวไทย ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้จำแนกประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

- 1) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทย
- 2) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษา
- 3) การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ชาวไทย

ตัวแปรตาม คือ รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2) ประชากรของการวิจัย

ประชากรของการวิจัยได้แก่ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม ปีการศึกษา 2552

1.5 คำจำกัดความในงานวิจัย

1.รูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) หมายถึง วิธีการที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้และการรับความรู้ใหม่ของผู้เรียนในการเรียนภาษา สามารถระบุรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโดยใช้แบบสอบถาม Style Analysis Survey (SAS) ที่พัฒนาโดย Cohen & Oxford (2001) ซึ่งในที่นี้ จะเป็นการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Style) แบ่งเป็น 11 รูปแบบ คือ

- 1) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา (Visual)
- 2) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การฟังการพูด (Auditory)
- 3) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การสัมผัส (Hands-on) เช่น ทำโครงการหรือการเคลื่อนไหว
- 4) ความสามารถในการทำกิจกรรมกับผู้อื่น หรือมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มได้ดี (Extroverted)
- 5) ความรู้สึกภายในตนเอง ชอบการทำงานด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย (Introverted)
- 6) ความสามารถใช้ในการคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive)
- 7) ความสามารถใช้ในการคิดแบบเป็นรูปธรรมได้ดี รับรู้ข้อมูลแบบขั้นทีละน้อยๆ (Concrete-sequential)
- 8) ความสามารถในการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล ให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ (Closure-oriented / Judging)
- 9) การรับข้อมูลไปเรื่อยๆ ชอบการเรียนแบบค่อยๆ ซึมซับโดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก ไม่จริงจังการรับข้อมูลต่างๆ (Open /Perceiving)
- 10) ความสามารถในการมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท สนใจใจความสำคัญ (Global/Holistic)
- 11) การให้ความสนใจกับรายละเอียดทางไวยากรณ์ ไม่ชอบการคาดเดาความหมายจากบริบท (Analytic)

2. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (Attitude Towards English Learning) หมายถึง การเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ดี และสามารถระบุได้โดยใช้แบบสอบถาม Language Learning Attitude Questionnaire ซึ่งแบ่งเจตคติต่อการเรียนภาษาออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

- 2.1 การนับถือตนเอง (Self-esteem)
- 2.2 การยับยั้งตนเอง (Inhibition)
- 2.3 ความกล้าเสี่ยง (Risk-taking)
- 2.4 การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy หรือ Ego Permeability)
- 2.5 การอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity)

จากแบบทดสอบสรุปได้ว่า หากคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาด้านต่างๆต่อไปนี้ คือ การนับถือตนเอง (Self-esteem) การยับยั้งตนเอง(Inhibition) ความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy หรือ Ego Permeability) สูง ก็ จะแสดงถึงเจตคติในการเรียนภาษาด้านนั้นๆสูงไปด้วย แต่ในทางกลับกันหากมีคะแนนเจตคติในด้านความอดทนต่อสภาวะกำกวม (Ambiguity) สูง หมายถึง นักเรียนมีความอดทนต่อสภาวะกำกวมได้น้อย

3. อาจารย์ชาวไทย หมายถึง อาจารย์ประจำชาวไทยที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) (non-NEST- Non-Native English- Speaking Teacher)

4. อาจารย์เจ้าของภาษา หมายถึง อาจารย์ต่างชาติที่สอนในโครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้มกับเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง (NEST-Native English- Speaking Teacher)

5. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4

6. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 สายคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม ปีการศึกษา 2552 ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทุกวิชาในระดับดีมาก (เกรด 4) จำนวน 36 คน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการทำวิจัย

1. ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน

1) เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจำแนกได้เป็น รูปแบบการเรียนรู้เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2) เป็นข้อมูลให้กับผู้สอนในกาวางแผนและออกแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพเข้ากับที่ ผู้เรียนหลักสูตรและจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา เพื่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เต็มที่

2. ประโยชน์ในด้านการวิจัย

เป็นข้อมูลและแนวทางในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในระดับอื่นๆต่อไป

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอเนื้อหาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้

- 1.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้
- 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษา

ตอนที่ 2 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

- 2.1 ความหมายของเจตคติ
- 2.2 องค์ประกอบของเจตคติ
- 2.3 ความสำคัญของเจตคติต่อการเรียนภาษา
- 2.4 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติและการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษา

ตอนที่ 3 การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

- 3.1 ความหมายและความเป็นมาของการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
  - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
- โดยแต่ละตอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles)

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ใน 2 ประเด็น คือ 1) ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ 2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษาโดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) มีผู้ให้คำจำกัดความไว้หลากหลายดังนี้

Oxford (1998) อ้างถึงคำจำกัดความของรูปแบบการเรียนรู้ที่ Cornett (1983) กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนรู้เป็นวิธีการที่นักเรียนรับรู้ ภาษาใหม่หรือการเรียนรู้วิชาอื่นๆ และเป็นวิธีการซึ่งจะทำให้เกิดแนวทางที่จะนำไปสู่พฤติกรรมการเรียนรู้

Reid (1998) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นคุณลักษณะพื้นฐานภายในของผู้เรียนมักจะถูกใช้โดยไม่รู้ตัวเพื่อที่จะรับและเข้าใจข้อมูลใหม่ นักเรียนจะคงรูปแบบการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนและ

บรรยาการของชั้นเรียน การวิจัยได้แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จจะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย และนักเรียนสามารถพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ที่พบและการฝึกฝน

ปัญญาลี วาสนสมสิทธิ์ (2546) กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ที่นักวิจัยหลายท่านได้ให้ไว้ร่วมกัน คือ ความเชื่อที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้คือวิธีการหรือรูปแบบของพฤติกรรมของผู้เรียนเองต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน ตามคำจำกัดความเหล่านี้ ผู้เรียนมีวิธีการในการรับรู้และประมวลข้อมูลที่เป็นของตนเองในสภาพการเรียนที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับที่มีวิธีการในการตอบสนองและมีปฏิริยาต่อการเรียนต่างกันด้วย ดังนั้น รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงหมายถึง ความแตกต่างและความหลากหลายในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

แสงหล้า โปธาและคณะ (2543) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ คือ วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆโดยมีองค์ประกอบของพฤติกรรมการเรียนที่มาจากประสบการณ์และสภาพแวดล้อม มีรูปแบบดังนี้ คือ การเรียนรู้แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพาและแบบมีส่วนร่วม

จากผลการสังเคราะห์ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ ความรู้และการรับความรู้ใหม่ของผู้เรียนในการเรียน

เนื่องจากมีการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ในมิติต่างๆกัน ผู้วิจัยได้นำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ตามที่ Reid (1998) ได้รวบรวมคำนิยามที่ใช้แสดงถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่นักวิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้

ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้	
The Seven Multiple Intelligences	
Verbal/Linguistic	เก่งภาษา
Musical	เก่งดนตรี
Logical/Mathematical	เก่งตรรกะและเลข
Spatial/visual	เก่งมิติสัมพันธ์
Bodily/ Kinesthetic	เก่งเคลื่อนไหว
Interpersonal	เก่งรู้จักตนเอง
Intrapersonal	เก่งรู้จักผู้อื่น

ตารางที่ 2.1 ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้	
Perceptual Learning Styles	
Visual	ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา
Auditory	ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดี โดยการใช้การฟัง
Tactile	ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการลงมือทำงานต่าง
Kinesthetic	การเรียนรู้ในการปฏิบัติตนใน สถานการณ์ต่าง
Group	การเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม
Individual	การเรียนรู้ด้วยตนเอง
Field Independent and Field Dependent (Sensitive)	
Field Independent	ผู้เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้รับข้อมูลเป็น รายละเอียดย่อยๆ
Field dependent	ผู้เรียนรู้ได้ดีจากบริบท และให้ความสำคัญกับบริบทสัมพันธ์กับผู้อื่น
Analytic and Global Learning Styles	
Analytic	ผู้เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้ข้อมูลที่มาเป็นส่วนย่อย
Global	ผู้เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้ข้อมูลเป็นภาพรวมทั้งหมด
Reflective and Impulsive Learning Styles	
Reflective	ผู้เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้มีเวลาในการพิจารณาทางเลือกต่าง
Impulsive	ผู้เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้ตอบโต้ทันทีทันใด
Kolb Experiential learning Model	
Converger	ผู้เรียนคิดเอกลัษณ์มีความสนใจเฉพาะเจาะจงชอบทำงานกับวัตถุสามารถแก้ปัญหา
Diverger	ผู้เรียนเอนกนัยทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลาย
Assimilator	ผู้เรียนแบบกลมกลืนสนใจทฤษฎีต่างๆสามารถสรุปไม่ชอบปฏิบัติ
Accommodator	ผู้เรียนแบบปรับตัวชอบนำความคิดไปปฏิบัติ ชอบแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ตารางที่ 2.1 ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้	
Myers-Briggs Type Indicator (MBTI)	
(1) Extraversion-Introversion	
Extraverted	เป็นผู้ที่ทำกิจกรรมกับผู้อื่นหรือมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มได้
Introvert	เป็นผู้ที่ทำงานด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย
(2) Sensing-Perception	
Sensing	เน้นการรับข้อมูลโดยการสังเกต รวบรวมข้อมูลโดยผ่านการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ชอบข้อมูล และการทดลองรายละเอียด
Intuitive	เน้นการรับข้อมูลโดยทางอ้อมใช้ความจำ การคาดการณ์ จินตนาการ รับรู้สิ่งที่เป็นกฎ ความคิดรวบยอด และทฤษฎีได้ดี
(3) Thinking-Feeling	
Thinking	ผู้ที่เรียนรู้ที่มีลักษณะตัดสินใจโดยใช้กระบวนการคิดที่เหตุผล
Feeling	ผู้ที่เรียนรู้ที่มีลักษณะตัดสินใจโดยใช้ความรู้สึกและค่านิยม
(4) Judging-Perceiving	
Judging	ตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล ให้ความสำคัญใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงาน ทันเวลา และ มีการวางแผนการทำงาน ชยัน จริงจัง
Perceiving	ไม่ตัดสินใจทันทีค่อยๆรับข้อมูลไปเรื่อยๆ ไม่ให้ความสำคัญใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์หรือ การส่งงานให้ทันเวลา ชอบการเรียนรู้แบบค่อย ๆ ซึมซับโดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก

ตารางที่ 2.1 ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้ (ต่อ)

ภาพรวมของรูปแบบการเรียนรู้	
Right-and Left-Brained Learning Styles	
Right-Brained	เรียนรู้ได้ดีโดยการใช้การรับรู้ทางสายตา
analytic reflective	การฟังตนเอง
Left-Brained	เรียนรู้ได้ดีโดยการใช้การรับรู้โดยการฟัง
global impulsive	การเรียนรู้ที่ปฏิสัมพันธ์
Student's Response Styles	
Grasha และ Riechmann	
Independent	ฟังตนเอง/อิสระ
Dependent	แบบฟังผู้อื่น/พึ่งพา
Collaborative	แบบร่วมมือ
Competitive	แบบแข่งขัน
Participant	แบบมีส่วนร่วม
Avoidant	แบบหลบหนี/แบบหลีกเลี่ยง

ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมรูปแบบการเรียนรู้ตามที่ Grasha และ Riechmann (อ้างถึงในแสงหล้าและคณะ 2548) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 6 แบบตามลักษณะพฤติกรรมในชั้นเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนและนักเรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน (Student's Response Styles) เพื่อให้ครอบคลุมถึงคำที่ใช้แสดงถึงรูปแบบการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

จากตารางพบว่า คำที่ใช้แสดงถึงรูปแบบการเรียนรู้มีหลายคำที่มีความคาบเกี่ยวกันในเรื่องของความหมาย การเลือกใช้คำที่ใช้แสดงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้วิจัยก็ขึ้นกับวัตถุประสงค์ในการศึกษาของแต่ละคน สำหรับตัวผู้วิจัยเองเลือกการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ของ Oxford (1989) และ Felder & Henriques (1995) ในการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเป็นการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา

Oxford (1989) และ Felder & Henriques (1995) จำแนกรูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ การใช้ประสาทสัมผัส สถานการณ์ในการเรียนรู้ การประมวลผลข้อมูลและการใช้ข้อมูลที่ได้รับมาในการเรียนภาษาอังกฤษมีรายละเอียด ดังนี้

1. การใช้ประสาทสัมผัสแบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น3 ด้าน ดังนี้

1.1 ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา(Visual) เช่น การอ่านหนังสือ ดูวิดีโอ แผนภูมิ รูปภาพ

1.2 ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การฟัง การพูด (Auditory) รวมถึงการได้วาที่ การฟังบรรยาย การแสดงบทบาทสมมุติ การอภิปราย การประชุม

1.3 ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การสัมผัส(Hands-on) เช่น ทำโครงการหรือ การเคลื่อนไหว เช่น เล่นเกมส์ สร้างโมเดล ทำการทดลองและต่อมา Oxford (1990) แบ่ง Hands-on เป็น Kinesthetic และ Tactile

2. สถานการณ์ในการเรียนรู้ แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น2 ด้านดังนี้

2.1 ผู้มีความสามารถในการทำกิจกรรมกับผู้อื่นหรือมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มได้ดี (Extroverted)

2.2 ผู้มีความสามารถในการทำกิจกรรมหรือการทำงานต่างๆด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย(Introverted)

3.การประมวลผลข้อมูลและการใช้ข้อมูลที่ได้รับมาในการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็นออกเป็น5 ด้านดังนี้

3.1 ใช้สัญชาตญาณ ไหวพริบ (Intuitive) คือ ความสามารถคาดคะเนวางแผนแบบ สร้างสรรค์และคิดแบบนามธรรม ชอบเป็นผู้ควบคุมตนเองมีทางเลือกหลากหลายในการตัดสินใจ ไม่ชอบ การบังคับ เรียนเรื่อง ความคิดรวบยอด กฎ ระเบียบที่เป็นนามธรรมได้ดีแต่จะรู้สึกเบื่อหน่ายกับรายละเอียด ชอบศึกษาสิ่งที่ซับซ้อน

3.2 ใช้การคิดแบบเป็นรูปธรรม (Concrete-sequential) คือ ชอบการเรียนการสอนและ การทำงานเป็นขั้น เป็นตอน ชอบให้ผู้อื่นเป็นผู้ควบคุม ไม่ชอบการตัดสินใจเลือกหลายๆทางเลือกรู้ข้อมูล แบบซึ่มซั่มที่ละเอียดๆ

3.3 การตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล(Closure-oriented) คือ ความสามารถในการ ให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงานให้ทันเวลา และ มีการวางแผนการทำงาน ชยัน จริงจัง

3.4 การไตร่ตรองก่อนการตัดสินใจ (Open /perceiving) คือ การรับข้อมูลไปเรื่อยๆ แต่ยังไม่ตัดสินใจ ไม่ให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์หรือการส่งงานให้ทันเวลา ชอบการเรียนแบบค่อยๆ ซึ่ม ซึ่ม โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก ไม่จริงจังการรับข้อมูลต่างๆ

3.5 การทำความเข้าใจข้อมูลแบบองค์รวม (Global/holistic) คือ ความสามารถในการ เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท สนใจใจความสำคัญ(Main idea) จากการมีปฏิสัมพันธ์และการ สื่อสาร ไม่สนใจรายละเอียดปลีกย่อย สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เป็นความรู้ใหม่กับความรู้ และประสบการณ์ เดิม การทำงาน การบ้านจะไม่ดีนักจนกว่าจะได้ภาพรวมของความรู้ทั้งหมด

3.6 การทำความเข้าใจข้อมูลแบบแยกเป็นส่วนย่อย (Analytic) คือ การให้ความสนใจกับรายละเอียดทางไวยากรณ์ไม่ชอบการคาดเดาความหมายจากบริบท (Context) ไม่ชอบเสี่ยงในการคาดเดาจากบริบท

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนนักศึกษา

Oxford & Nam (1998) ได้ศึกษารูปแบบในการเรียนรู้ (Learning style) ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยใช้ชื่อว่า "Louise" นักศึกษาคนนี้ ใช้สองภาษา คือภาษาอังกฤษและไทย Louise พบว่าตนเองเป็นผู้บกพร่องในการเรียน (Learning Disability) เมื่อเรียนในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบสำรวจ Style Analysis Survey (SAS) ซึ่งพัฒนาโดย Oxford (1993) จากการศึกษาพบว่า Louise มีปัญหาในกระบวนการฟัง (auditory processing ability or auditory memory function) ทำให้เกิดปัญหาไม่สามารถจำข้อมูลที่ได้จากการฟัง รวมถึงการอ่านและการเขียนด้วยทำให้เกิดปัญหาและความกังวลในการเรียนมาโดยตลอด

หลังจากค้นพบความบกพร่องในกระบวนการฟังแล้ว Louise ได้เรียนรู้ในการใช้รูปแบบการเรียนรู้ (learning styles) เพื่อหาวิธีการเรียน (Learning strategies) ที่เหมาะสำหรับตัวเอง เช่น ใช้ทักษะทางสายตามากขึ้น ใช้ mapping technic ในการเรียนรู้ทางด้านความหมาย ที่จะทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ให้ผู้อื่นจดบันทึกการบรรยายในชั้นเรียนแทน เข้ากลุ่มทบทวน กับเพื่อนๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือด้วยตนเอง ตรวจสอบการจดบันทึกกับเพื่อนหลังจากฟังการบรรยาย เป็นต้น เมื่อ Louise รู้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) ของตนเองไม่เหมาะกับรูปแบบการสอน (Teaching Styles) ที่จะต้องพบในการเรียนในชั้นเรียนปกติ การแก้ปัญหาของ Louise ทำได้โดยการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองไม่กังวลกับการเรียน และสามารถปรับวิธีการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหการเรียนของตนเองได้สำเร็จ

Rao (2001) กล่าวถึงวิธีลดการไม่เข้ากัน (Mismatching) ระหว่างรูปแบบการสอนของครูเจ้าของภาษาและรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชาติต่างๆ ในเอเชียตะวันออก เพื่อเพิ่มประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนเหล่านั้น สมมุติฐานของเขาก็คือ การปรับวิธีการสอนเพื่อให้เข้ากับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากสังคมต่างกัน Rao ได้สรุปรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในแถบเอเชียตะวันออกดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่ทำงานด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย (Introverted) จากความเชื่อที่ว่านักเรียนจะได้รับความรู้ส่วนใหญ่จากครูมากกว่าการค้นคว้าด้วยตนเอง ดังนั้นการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher centered) ผู้เรียนจะรับข้อมูลจากผู้สอนและมีส่วนร่วมในการเรียนน้อย

2. มีความสามารถในการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closed-oriented) ให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงานให้ทันเวลา และ มีการวางแผนการทำงาน ชยัน จริงจัง เนื่องจากการเรียนส่วนใหญ่จะเป็นแบบครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered) นักเรียนจะมีรูปแบบการ

เรียนเป็น Closed-oriented ไม่ชอบความกำกวม ไม่แน่นอน ขาดลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self autonomous) มักขึ้นอยู่กับผู้สอน เชื่อฟังและปฏิบัติตามกติกาและกำหนดเวลา

3. เรียนรู้ได้ดีเมื่อได้รับข้อมูลที่เป็นรายละเอียด (Analytic-Field Independent) Littlewood (1999) กล่าวว่า นักเรียนในแถบเอเชียตะวันออกจะมีวิธีการเรียนที่ให้ความสำคัญกับผู้สอน (Teacher centered) หนังสือเรียน (Book-centered) และผู้สอนเน้นการสอนไวยากรณ์แบบการแปล (Grammar translation) ครูสอนอ่าน อธิบายประโยค วิเคราะห์โครงสร้าง นักเรียนจะเน้นการฟัง การจดบันทึกและการตอบคำถาม ทำให้นักเรียนสนใจรายละเอียดมากกว่าภาพรวม เน้นความถูกต้องและความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุผล

4. รับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา (Visual) เพื่อป้องกันการสับสน การบรรยาย การสนทนา การให้คำสั่งและคำแนะนำ ต้องมีการใช้ป้ายหรือภาพประกอบ ลักษณะการเรียนการสอนครูจะเน้นหนังสือ การบรรยาย การใช้กระดานดำ

5. ตัดสินใจ (Thinking) โดยใช้กระบวนการคิดที่มีเหตุผลมากกว่าการใช้ความรู้สึก ชอบการวิเคราะห์ แสดงความถูกต้อง แม่นยำมากกว่าการเดาอย่างรวดเร็วในการสนทนา เช่น Nelson (1995) ที่ได้กล่าวว่า 'นักเรียนญี่ปุ่น' ไม่ชอบการเดา ชอบใช้เวลาในการคิดคำตอบก่อนตอบคำถาม

6. ใช้การคิดแบบเป็นรูปธรรมได้ดี (Concrete-sequential) ชอบการเรียนการสอนและการทำงานเป็นขั้นเป็นตอน ชอบทำตามคำแนะนำของครูผู้สอน ไม่ชอบการตัดสินใจเลือกหลายๆทางเลือกรับรู้ข้อมูลแบบซับซ้อนที่ละน้อยๆ เน้นการทำซ้ำ

Rao (2001) ยังกล่าวถึงวิธีการลดช่องว่างระหว่างรูปแบบการสอนของครูเจ้าของภาษาและรูปแบบการเรียนของนักเรียนดังนี้ คือ

1) การสำรวจรูปแบบการเรียนของนักเรียนและการพัฒนาลักษณะการรับรู้ของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ (EFL self-awareness)

2) การปรับการสอนให้เข้ากับรูปแบบการเรียนของนักเรียน

3) การให้กำลังใจสนับสนุนให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงบางพฤติกรรมเพื่อใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่อื่นมากขึ้น

4) การจัดเตรียมกิจกรรมสำหรับนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน หากผู้สอนเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้สอนจะมีการเตรียมการสอน พัฒนาทางเลือกใหม่ๆ ในการสอนเพื่อสนับสนุนให้นักเรียนได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างไป ซึ่งจะทำให้นักเรียนเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

ปีญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2003) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (Foundation English II) ในภาคปลายปีการศึกษา 2542 จำนวน 327 คน โดยใช้แบบสำรวจ

Self-report survey questionnaire ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย Reid (1998) ที่มุ่งศึกษา Perceptual Learning Styles 6 ด้านดังนี้

- (1) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา (Visual learning)
- (2) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดี โดยการใช้การฟัง (Auditory Learning)
- (3) ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้มือทำงานต่างๆ (Tactile Learning)
- (4) การเรียนรู้ในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic Learning)
- (5) การเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม (Group Learning)
- (6) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual learning)

จากการวิจัยพบว่านิสิตมีความชอบรูปแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic Learning) มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 18.55 และมีความชอบรูปแบบในการเรียนรู้แบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual Learning) น้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 14.80 นอกจากนี้ นิสิตที่ไม่ใช่ นิสิตในสายวิทยาศาสตร์จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบในการเรียนรู้แบบ ความสามารถรับรู้ ข้อมูลได้ดี โดยการใช้ การฟัง (Auditory Learning) คิดเป็น 17.86 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยการเรียนรู้แบบความสามารถรับรู้ ข้อมูลได้ดี โดยการใช้สายตา (Visual learning) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 16.91

นอกจากนี้ ยังพบว่านิสิตทั้งเพศชายและเพศหญิงมีรูปแบบในการเรียนรู้แบบการเรียนรู้ในการ ปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic Learning) เป็นรูปแบบหลัก และนิยมการเรียนรู้ในรูปแบบที่ เป็นการเรียนกลุ่ม (Group Learning) มากกว่ารูปแบบที่เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual Learning) แต่นิสิตหญิงจะมีรูปแบบในการเรียนรู้แบบการใช้สายตา (Visual Learning) นอกจากนี้ ยังพบว่านิสิตที่มี ผลการเรียนรู้ดีและดี ชอบที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual Learning) มากกว่าผู้เรียนที่มีผลการเรียน ระดับปานกลางและอ่อน

แสงหล้า โปธา และคณะ (2543) ได้ทำการศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2547 ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 204 คน และระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 190 คน โดยผู้วิจัยเลือกจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ คะแนนสอบระดับชาติ (National Test) ในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ในระดับสูงปานกลาง และต่ำ กลุ่มละ 30 คน โดยใช้แบบสอบถามประเมินค่า 4 ระดับ จำนวน 42 ข้อ แต่ละข้อคำถามประกอบด้วยข้อความหรือ สถานการณ์ที่เป็นตัวแทนของรูปแบบการเรียนรู้ ทั้งหกแบบ ตามแนวคิดของ Anthony (1980) สำหรับ นักเรียน แบบสัมภาษณ์ผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน และแบบสอบถามผู้ปกครองเกี่ยวกับ รูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียน โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ เป็น 3 คู่ตรงกันข้ามได้แก่ แบบอิสระ-แบบพึ่งพา (Independent-Dependent) แบบร่วมมือ-แบบแข่งขัน (Collaborative-competitive) และแบบมีส่วนร่วม-แบบหลีกเลี่ยง (Participant-Avoidant) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 ช่วงชั้น ที่ 3 และชั้น ปีที่ 4 ช่วงชั้น ที่ 4 โดยรวม มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ

แบบร่วมมือ แบบพึ่งพาและแบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียน ที่ชอบกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นการทำกิจกรรมที่หลากหลายตามแนวการจัดการเรียนรู้ ของโรงเรียน การเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ จำแนกตามเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนชายจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมากกว่านักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนนักเรียนชั้นปีที่ 1 ช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในกลุ่มเก่งทุกวิชาซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มเก่งที่จะทำงาน แก้ปัญหา จัดบันทึกรหัสหรือสรุปเนื้อหาที่เรียนด้วยตนเองก่อนที่จะปรึกษาเพื่อนหรืออาจารย์ และชั้นปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่ามีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์แตกต่างกัน โดยในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่มีความแตกต่างกันขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน ส่วนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ นักเรียนกลุ่มปานกลางจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีอิสระมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

พิสันธนี ศรีตรงฤทธิ์ (2550) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2548 จำนวน 24 คนโดยใช้ Style Analysis Survey (SAS) ซึ่งพัฒนาโดย Oxford (1993) ในการระบุรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจำนวน 10 คน เป็นชาย 5 คน และหญิง 5 คน และยังได้สังเกตและสัมภาษณ์วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 10 คน โดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ มาวิเคราะห์ให้เห็นความเชื่อมโยงของรูปแบบการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 10 คน ผลจากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามของนักเรียนทั้งกลุ่มจำนวน 24 คน พบว่า การระบุรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด 10 คนแรกมีรูปแบบการเรียนรู้ที่คล้ายคลึงกันคือ จำนวน 9 ใน 10 คนจะมีการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) คือ ผู้เรียนให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงานให้ทันเวลาและมีการวางแผนการทำงาน นักเรียนจำนวน 8 ใน 10 คน มีการใช้สัญชาตญาณ ไหวพริบ (Intuitive) คือ ผู้เรียนสามารถใช้การคาดคะเนวางแผนแบบสร้างสรรค์และคิดแบบนามธรรม ชอบเป็นผู้ควบคุมตนเองมีทางเลือกหลากหลายในการตัดสินใจ ไม่ชอบการบังคับ ชอบทฤษฎีที่เป็นนามธรรม นักเรียนจำนวน 8 ใน 10 คนสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยใช้สายตา (visual) ผู้วิจัยยังพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนเอง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตและสัมภาษณ์นักเรียนถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ผลจากการสัมภาษณ์พบว่าผู้เรียนทั้ง 10 คนมีวิธีการเรียนรู้ภาษา ดังนี้

1. เรียนไวยากรณ์จากอาจารย์ในชั้นเรียน และสรุปกฎเกณฑ์ต่างๆด้วย ตนเองหรือจากการอ่านหนังสือเพิ่มเติม

2. เรียนคำศัพท์จากอาจารย์ในชั้นเรียน และจากการอ่านหนังสือ ฟังเพลง และชมภาพยนตร์
3. เรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดได้จากการเรียนหรือการพบปะกับชาวต่างชาติ จากการชมภาพยนตร์ต่างประเทศ และการฟังเพลง

จากแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 สรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันจำแนกเป็น 3 แนวคิด

แนวคิด	ประเด็นสำคัญของแนวคิด
1.Perceptual Learning Styles	<ul style="list-style-type: none"> ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา(Visual learning) ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดี โดยการใช้การฟัง (Auditory Learning) ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การทำงานต่างๆ (Tactile Learning) ● การเรียนรู้ในการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic Learning) ● การเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม(Group Learning) ● การเรียนรู้ด้วยตนเอง(Individual learning)

ตารางที่ 2.2 สรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (ต่อ)

แนวคิด	ประเด็นสำคัญของแนวคิด
2.Student's Response Styles	<ul style="list-style-type: none"> ● แบบแข่งขัน(Competitive) คือ เรียนนี้ อหาเพื่อสอบให้ได้คะแนนสูงกว่าคนอื่น แข่งขันกับผู้อื่นเพื่อรางวัล สถานการณ์ในชั้น นเรียนมีลักษณะชนะหรือแพ้ และ “ฉันต้องชนะ” ● แบบร่วมมือ(Collaborative)คือเรียนได้ดีที่สุดและได้เนื่อ อหามากที่สุดถ้าได้แบ่งปันความรู้ กับเพื่อนให้ความร่วมมือกับครูและเพื่อนและชอบการร่วมมือ ห้องเรียนเป็นแหล่งปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ เนื่อ อหา ● แบบหลบหนี (Avoidant) คือ ผู้เรียนไม่สนใจรายวิชาที่ครูยังใช้การสอนแบบดั้งเดิมไม่ให้ความร่วมมือกับครูและเพื่อนในชั้น นเรียนไม่สนใจเรียนหรือบางครั้งก็ให้ความสนใจจนเกินขอบเขต ● แบบมีส่วนร่วม(Participant) คือต้องการเนื่อ อหาความรู้จากครูและชอบเรียนหนังสือ รับผิดชอบในการค้นคว้าความรู้ นอกชั้น นเรียนเพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด ให้ความร่วมมือกับกลุ่มเมื่อได้รับมอบหมายงาน ● แบบพึ่งผู้อื่น (Dependent) คือไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียนและจะเรียนเฉพาะที่ครูสอนเท่านั้น มองว่าครูกับเพื่อนเป็นแหล่งของความรู้ และเป็นผู้ให้การช่วยเหลือ มองหาคนที่มีความอำนาจสั่งการเพื่อให้คำแนะนำและแนะแนวการเรียน ● แบบพึ่งตนเอง (Independent) คือชอบคิดเองชอบทำงานคนเดียว มากกว่า แต่ก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นด้วย จะเรียนเฉพาะเนื่อ อหาที่ตนคิดว่าสำคัญเท่านั้น เชื่อมั่นความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง

ตารางที่ 2.2 ตารางสรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (ต่อ)

แนวคิด	ประเด็นสำคัญของแนวคิด
3.Styles and Analysis Survey(SAS)	<ul style="list-style-type: none"> ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา(Visual) ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดี โดยการใช้การฟัง การพูด(Auditory) ● ความสามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การสัมผัส (Hands-on on) เช่น ทำโครงการหรือการเคลื่อนไหว ● การชอบสังคม (Extrovert) คือ ความสามารถในการทำกิจกรรมกับผู้อื่นหรือมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มได้ดี ● การเก็บตัว (Introvert) คือ ความรู้สึกภายในตนเอง ชอบการทำงานด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย ● การใช้สัญชาตญาณ ไหวพริบ (Intuitive) คือ ความสามารถในการคาดคะเนวางแผนแบบสร้างสรรค์และคิดแบบนามธรรม ● ความสามารถในการคิดแบบเป็นรูปธรรมได้ดี (Concrete-sequential) ● การตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) คือ ความสามารถในการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล ● การไตร่ตรองก่อนการตัดสินใจ (Open /perceiving) การรับข้อมูลไปเรื่อย ๆ แต่ยังไม่ตัดสินใจ ชอบการเรียนรู้แบบค่อย ๆ ซึมซับโดยไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก ● การทำความเข้าใจข้อมูลแบบองค์รวม (Global/holistic) ความสามารถในการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท สนใจใจความสำคัญ (Main idea)จากการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร ไม่สนใจรายละเอียดปลีกย่อย ● การให้ความสนใจกับรายละเอียดทางไวยากรณ์ (Analytic) คือ ไม่ชอบการคาดเดาความหมายจากบริบท (Context)และไม่ชอบเสี่ยงในการคาดเดาจากบริบท

การศึกษาที่กล่าวมาพบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนที่รู้และใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ตนถนัดจะเรียนรู้ได้ดี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีตามไปด้วย ส่วนผู้สอนเมื่อรู้รูปแบบการเรียนรู้และปัญหาของผู้เรียน จะสามารถปรับวิธีการสอนให้เข้ากับผู้เรียน เพื่อให้เกิดผลดีกับผู้เรียนมากที่สุด ส่วนแนวคิดในการจำแนกรูปแบบการเรียนรู้มีหลากหลายแตกต่างกันผู้วิจัยจึงเลือกแนวคิด Styles and Analysis Survey(SAS) ซึ่งสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ที่สนใจในการศึกษาวิจัยของตนเอง

ตอนที่ 2 เจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษใน 4 ประเด็นได้แก่ 1) ความหมายของเจตคติ 2) องค์ประกอบของเจตคติ 3) ความสำคัญของเจตคติต่อการเรียนภาษา 4) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติและการเรียนภาษาอังกฤษของไทย โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ หรือ ทัศนคติ ตรงกับความหมายภาษาอังกฤษว่า attitude นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของเจตคติต่างๆกันดังนี้

Good (1959) ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง การจูงใจหรือความโน้มเอียงของบุคคลที่จะตอบสนองต่อวัตถุหรือสถานการณ์ โดยมากจะมีความรู้สึกและอารมณ์ประกอบด้วย

Anastsai (1990) กล่าวถึงเจตคติว่า หมายถึง แนวโน้มในการแสดงออกถึงความชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปจากพฤติกรรมที่แสดงออกมา

Lefton (1997) สรุปว่าเจตคติหมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และพฤติกรรมที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นต่อบุคคลหรือสิ่งอื่น

ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต (2534) สรุปว่า เจตคติเป็นความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเนื่องมาจากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ ซึ่งจะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่แสดงความพึงพอใจ สนับสนุนหรือเฉยๆหรือไม่พอใจ โต้แย้ง คัดค้านก็ได้

ลักขณา สิริวัฒน์ (2544) อ้างถึงใน จันทร์ทรงกลด (2552) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยที่เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความคิดเห็น เป็นองค์ประกอบทางด้านปัญญา และท่าทีเป็นองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) อ้างถึงใน จันทร์ทรงกลด (2552) สรุปว่า เจตคติ เป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อพึงใจของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะเกิดเมื่อได้รับรู้หรือประเมินเหตุการณ์ แล้วเกิดอารมณ์ความรู้สึกซึ่งจะมีผลต่อความคิดและปฏิกิริยาในใจส่วนบุคคล ดังนั้น เจตคติจึงเป็นทั้งพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้ หรือพฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถสังเกตได้

พร้อมพรรณ อุดมสิน (2538) ได้กล่าวถึงความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังจากมีประสบการณ์ในสิ่งนั้น และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่จะสนองต่อสิ่งเรานั้น ไปทางใดทางหนึ่ง หรือในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น แสดงออกในลักษณะพึงพอใจ เห็นด้วยหรือชอบสิ่งนั้น สนับสนุนสิ่งนั้น นึกถึงลักษณะหนึ่ง คือ แสดงออกในทางไม่พอใจไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ไม่สนับสนุนสิ่งนั้นๆ

ชนิตา สร้อยน้ำ (2542) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็นของบุคคลที่เกิดจากความโน้มเอียงของจิตใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เช่น มีความรู้สึกที่เห็นดีเห็นชอบหรือต่อต้าน ซึ่งบุคคลนั้นอาจแสดงเจตคติออกมาทางพฤติกรรม หรืออาจไม่แสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็นก็ได้

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเนื่องมาจากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ อาจแสดงออกทางพฤติกรรม หรืออาจไม่แสดงพฤติกรรมก็ได้

2.2 องค์ประกอบของเจตคติ

นักจิตวิทยาหลายท่าน (Triandis, 1971; Oskamp, 1977; Morris, 1990 และ สุนทร โคมิน , 2542) อ้างถึงใน จันทรทรวงกลด (2552) ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านสติปัญญา (Cognitive Component) หมายถึง ความรู้ ความคิดและความคิดเห็น
2. ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจ ประเมินว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่
3. ด้านพฤติกรรม (Behavior Component) หมายถึง ความพร้อมหรือแนวโน้มของการกระทำ ซึ่งยังไม่แสดงออกจริง

Benjamin Bloom และ Krathwohl , Bloom ,& Masia (1964) กล่าวใน Brown (2001) แบ่งพฤติกรรมด้านความรู้สึกเป็น 5 ส่วน คือ

1. การรับรู้ (Receiving or Attending) คือ การใส่ใจสิ่งแวดล้อมที่มากระตุ้นด้วยความอดทนไม่ผลัดไ้และ พร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น
2. การตอบสนอง (Responding) คือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ใส่ใจด้วยความเต็มใจ
3. การเห็นคุณค่า (Valuing) คือ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าเนื่องจากเห็นคุณค่าและตอบสนองเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอ
4. การรวบรวมค่านิยม (Organization) คือ การบูรณาการคุณค่าที่เรียนรู้ใหม่เข้ากับคุณค่าเดิมที่ยึดถือ
5. การยอมรับค่านิยม (Value system) คือ การปฏิบัติตามคุณค่าใหม่อย่างเคร่งครัดและสม่ำเสมอ

Browns (2001) เห็นว่า การแบ่งพฤติกรรมของ Bloom และคณะนั้นเหมาะสมในการกำหนดจุดประสงค์ในการวัดพฤติกรรมทางการศึกษา แต่เนื่องจากการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและเรียนรู้บริบทที่กำลังสื่อสารกับผู้อื่นอยู่ ดังนั้นการเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่กำลังสื่อสารด้วย การตอบสนอง ความเชื่อ และการเห็นคุณค่า จะมีความสำคัญกับผู้เรียนภาษาอย่างยิ่ง ดังนั้นการให้ความสำคัญกับปัจจัยภายในของแต่ละบุคคล (Personality Factors) จึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา

Brown (2001) ยังกล่าวถึงลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ในการเรียนรู้ภาษาที่สองมีดังนี้

1. การนับถือตนเอง (Self-Esteem) หมายถึง การตัดสินใจให้ค่าความสำคัญของแต่ละบุคคลผ่านทางเจตคติที่มีอยู่ เป็นประสบการณ์ที่แต่ละคนแสดงผ่านทางภาษาหรือทางพฤติกรรม Brown (2001) กล่าวว่า การทำสิ่งต่างๆจะไม่ประสบความสำเร็จหากไม่มีการนับถือตนเอง (Self-Esteem) และความรู้จักและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองที่จะทำสิ่งต่างๆได้สำเร็จ (Self Confidence)

2. การยับยั้งตนเอง (Inhibition) หมายถึง กลไกที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการป้องกันตัวตน (Ego) การยับยั้งตนเอง (Inhibition) มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการนับถือตนเอง (Self-Esteem) กล่าวคือเมื่อมีการนับถือตนเอง (Self-Esteem) สูง และความเป็นตัวตน (Ego) ที่เข้มแข็งการป้องกันความเป็นตัวตนก็จะน้อยตามการยับยั้งตนเอง (Inhibition) ก็จะน้อยตามไปด้วยในทางกลับกันการนับถือตนเองต่ำก็จะมีเป็นตัวตนที่ไม่เข้มแข็ง การป้องกัน การยับยั้งตนเองก็จะสูงตามไปด้วย กล่าวได้ว่าการยับยั้งตนเองสูงทำให้ขาดความมั่นใจในตนเองในสถานการณ์หรือการทำงานต่างๆ ดังนั้นหาก การยับยั้งตนเองสูงก็จะขัดขวางในการเรียนรู้ภาษานั้นเอง

3. ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) หมายถึง ลักษณะของการกล้าเสี่ยงที่จะทำผิด Brown (2007) (อ้างถึงใน Rubin and Thompson 1982) สรุปได้ว่าความกล้าเสี่ยงที่จะทำผิด เป็นความสามารถในการเดาอย่างฉลาด เป็นลักษณะที่ดีที่ทำให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา กล่าวคือผู้เรียนต้องกล้าที่จะเดา และกล้าเสี่ยงที่จะผิดในการใช้ภาษา

4. ความกังวล (Anxiety) หมายถึง ความขัดข้องใจ ความไม่สบาย ความสงสัย หรือ ความกังวลกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น Scovel 1978 (อ้างถึง ใน Brown 2001) เมื่อความกังวลรวมกันกับการนับถือตนเอง การยับยั้งตนเองและความกล้าเสี่ยงที่จะทำผิดความกังวลนี้ ก็จะมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาเช่น ความกังวลในการออกไปพูดหน้าชั้นเรียน ความกังวลในการต่อสู้ หรือการแข่งขันกับผู้อื่น ทำให้เกิดความพยายามในการทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี แต่ความกังวลนี้ จะต้องไม่มากหรือน้อยเกินไปจึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้

5. การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy) (Guiora 1972 อ้างถึงใน Brown 2001) ว่า หมายถึง กระบวนการที่เกิดจากการหลอมรวมกันของความละทิ้งความเป็นตนเองเพื่อจะเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่นในการสื่อสาร หากผู้สื่อสารต้องการประสบความสำเร็จต้องข้ามผ่านขอบเขตความเป็นตัวตนของตนเอง ที่ Guiora ใช้คำว่า การซึมแทรกผ่าน (Permeat) ขอบเขตความเป็นตัวตนของตนเอง (Ego Boundary) เข้าไปในความรู้สึกของผู้อื่นเพื่อที่จะรับและส่งสารได้อย่างชัดเจน

6. การเป็นคนเปิดเผย (Extroversion) หมายถึง การเป็นคนเปิดเผย ช่างพูดช่างคุย ชอบอยู่ในกลุ่มสังคม ซึ่งจะมีลักษณะตรงข้ามกับ การเป็นคนเก็บตัว (Introversion) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษา จากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนว่าการเป็นคนเปิดเผยมักจะต้องเสียงดัง ช่างพูดช่างคุยอาจไม่

จำเป็นต้องเป็นบุคลิกนั้นเสมอไป คนที่เปิดเผยจะต้องการ ความเป็นตัวตน การนับถือตนเอง (Self-Esteem) และการยอมรับจากบุคคลอื่น ซึ่งต่างจากการเป็นคนเก็บตัว(Introversion) จะมีความรู้สึกยอมรับตนเองจากภายใน มีความเข้มแข็ง มีความรู้สึกดีกับตัวเอง การเป็นคนเปิดเผยจะมีความเกี่ยวข้องกับ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นการเป็นคนเปิดเผยจะแสดงพฤติกรรมต่างๆเพื่อปกป้องขอบเขตของความเป็นตัวตนและความเป็นตัวตนที่อ่อนแอและของตนเอง ส่วนการเป็นคนเก็บตัวมีลักษณะที่เสียขิมกว่า เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้มากกว่า อย่างไรก็ตามยังคงต้องศึกษาในเรื่องของวัฒนธรรม และความแตกต่างระหว่างนักเรียนแต่ละคนเพื่อที่จะสรุปให้ได้ว่า การเป็นคนเปิดเผย และการเป็นคนเก็บตัว เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลในการเรียนภาษาที่สองหรือไม่

เจตคติตามความเห็นของ Brown (2001) สอดคล้องกับการระบุเจตคติของนักเรียนในการเรียนภาษาโดยใช้แบบแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีคือ Language Learning Attitudes Questionnaire ที่พัฒนาโดย Summer Institute of Linguistics (SIL) ที่วัดเจตคติตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ การนับถือตนเอง การยับยั้งตนเองความกล้าเสี่ยง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และการอดทนต่อภาวะกำกวม จากแบบทดสอบสรุปได้ว่าหากคะแนนเจตคติในด้านต่างๆต่อไปนี้ คือ การนับถือตนเอง ความกล้าเสี่ยง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นสูงก็จะแสดงถึงเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาไปด้วย ส่วนการอดทนต่อภาวะกำกวมและการยับยั้งตนเองหากมีมากเกินไปก็จะขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี Language Learning Attitude Questionnaire เนื่องจากเป็นแบบสอบถามที่วัดเจตคติที่ตรงกับงานวิจัยในครั้งนี้ และเป็นแบบวัดที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วว่าเครื่องมือดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติขสในการเรียนภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมีคำถามที่ชัดเจน รูปแบบและความยาวเหมาะสมกับนักเรียน นอกจากนี้ เครื่องมือดังกล่าวได้รับการพัฒนาโดยองค์กรที่ได้รับการเชื่อถือ รวมทั้งได้ผ่านการใช้เก็บรวบรวมข้อมูลมาแล้วอย่างแพร่หลาย

2.3 ความสำคัญของเจตคติต่อการเรียนภาษา

เจตคติมีความสำคัญในการเรียนการสอนในทุกสาขาวิชา มีบทบาทช่วยส่งเสริมหรือสกัดกั้นการเรียนรู้ ดังนั้น การสร้างเจตคติที่ดีให้แก่ผู้เรียนจึงเป็นและมีประโยชน์อย่างมาก (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และนิยะดา ศรีจันทร์, 2523)

ชนิตา สร้อยน้า (2542) กล่าวว่า เจตคติมีความสำคัญต่อชีวิตของคนเราเพราะเจตคติจะช่วยให้นักบุคคลประเมินตนเอง ตัดสินใจว่าจะประพฤติอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆในสังคม ถ้าบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใด ก็จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึก ความเชื่อ ที่จะกระทำสิ่งนั้น ในการเรียนรู้

ภาษาก็เช่นเดียวกัน ถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ก็จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาในที่สุด

รุ่งสุรีย์ สิงหราช (2543) กล่าวว่า เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชั้นเรียนและครูผู้สอนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความรู้สึกว่าการเรียนมีความสนุกสนานและมีความรู้สึกชอบครูผู้สอน จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความพยายามในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น แสดงว่าพฤติกรรมของครูที่แสดงออกต่อผู้เรียนมีผลต่อเจตคติต่อผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

Wenden (1991) กล่าวว่า เจตคติของผู้เรียนอาจก่อให้เกิดความชอบหรือไม่ชอบ การเห็นด้วยการยอมรับ และถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ผู้เรียนจะพยายามและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน และสอดคล้องกับ Savignon (1983) ที่กล่าวไว้ว่า เจตคติของผู้เรียนสามารถส่งผลต่อการเรียนภาษา และมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง

2.4 งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเจตคติและการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษา

ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุด (2534) ศึกษาการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ได้โรงเรียนรัฐบาล 8 แห่งและโรงเรียนเอกชน 8 แห่ง ในแต่ละโรงเรียนสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 12,173 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ดัดแปลงจาก Gardner & Lambert (1972) และ Jacobovits (1971) อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2525) และเอกฉัตร พัฒราช (2528) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับไม่แน่ใจ และในด้านการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์และด้านารเห็นความสำคัญของการเรียนอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนทั้งสามระดับมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักเรียนทั้งสามระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเจตคติด้านการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 แต่นักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05

ผุสดี ปทุมารักษ์ (2532) ศึกษาความเข้าใจในการอ่าน เจตคติและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านตามวิธี MIA (Murdoch Integrated Approach) หมายถึง การสอนอ่านที่ผู้สอนใช้วิธีการสอนอ่านและทำกิจกรรมตามแนวคิดของ George S. Murdoch

และสอนตามคู่มือครู โดยศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 80 คนจากโรงเรียนวัดไร่ขิงวิทยา ผลวิจัยพบว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามวิธี MIA และการสอนอ่านตามคู่มือครูมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งสุรีย์ สิงหราช (2543) ได้ศึกษารูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่มีผลต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่าเฉลี่ยของคะแนนการวัดเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนระหว่างนักเรียนที่เรียนกับครูแกนนำ และครูที่สอนแบบปกติที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่าเฉลี่ยของคะแนนการวัดเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากก่อนเรียนพบว่านักเรียนที่เรียนกับครูแกนนำและครูที่สอนแบบปกติที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่าเฉลี่ยของคะแนนการวัดเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกับครูที่สอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนกับครูแกนนำมีแนวโน้มที่จะมีทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกับครูที่สอนแบบปกติ

Gardner (1985) กล่าวถึงใน ทิพรัตน์ (2534: 51-52) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส โดยศึกษาจากนักเรียนจากเมืองต่างๆในประเทศแคนาดา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสติดต่อกันเป็นเวลา 2 ปี จำนวน 15 กลุ่ม โดยแบ่งนักเรียนตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ 2 กลุ่มคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ พบว่าเจตคติทางบวกของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงลดลงเมื่อมีการเรียนในระดับสูงขึ้น และผู้วิจัยได้อภิปรายผลต่อไปว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงจะพัฒนาเจตคติเชิงบวกได้มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำกว่า

Wudthayagorn (2003) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและแรงจูงใจของเด็กในบริบทการเรียนภาษาที่ต่างกันสรุปได้ว่า ในบริบทการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน 2 บริบทคือ บริบทที่เป็นสองภาษา (Bilingual Context) เช่นการศึกษาภาษาฝรั่งเศสในแคนาดา หรือ การศึกษาภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ เด็กจะแสดงเจตคติทางบวกและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากกว่าเพราะได้ใช้ภาษาในการติดต่อพบปะผู้คนในชีวิตประจำวันและเห็นความสำคัญของการใช้ภาษานั้นๆ ได้จริงมากกว่า ส่วนบริบทที่เป็นภาษาเดียว (Monolingual Context) เช่นบริบทการศึกษาภาษาญี่ปุ่น ในสหรัฐอเมริกา หรือเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เด็กไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาในการติดต่อพบปะผู้คนในชีวิตประจำวัน ก็แสดงเจตคติทางบวกและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาน้อยกว่าเพราะไม่เห็นประโยชน์ที่ใช้ภาษาได้จริงสรุปได้ว่าบริบทของการเรียนภาษาที่แตกต่างกันเจตคติและแรงจูงใจ จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ต่างกัน

Bialystock และ Frolich (1978) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น วิธีการเรียนรู้ ความถนัด และเจตคติ ทำการศึกษานักเรียนเกรด 10 และ 12 ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบทดสอบความถนัด แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ พบว่าวิธีการเรียนรู้ ความถนัด และเจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เจตคติของผู้เรียนต่อครูผู้สอนและสิ่งที่เรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ และเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ สำหรับการศึกษารื่องเจตคติในการเรียนภาษานั้น มีความแตกต่างจากเจตคติในด้านอื่นๆ เพราะในการเรียนภาษามีบริบทในการสื่อสารเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นการวัดเจตคติของผู้ที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาจึงให้ความสำคัญกับปัจจัยภายในของแต่ละบุคคล (Personality Factors) ด้วย

ตอนที่ 3 การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใน 2 ประเด็น คือ 1) ความเป็นมาของการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ความหมายและความเป็นมาของการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

Medgyes (2001) กล่าวว่า ครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST “ Native English -Speaking Teacher”) หมายถึง ครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-NEST “ Non-Native English –Speaking Teacher”) หมายถึง ครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ และสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language ;EFL) ตลอดจนรวมถึงครูที่มีนักเรียนพูดภาษาท้องถิ่นและครูใช้ภาษาแม่ภาษาเดียวกับนักเรียน

Llurda (2004) กล่าวว่า ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (EIL: English as an International Language) มีจำนวนมากกว่าผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา จำนวนอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในโลกมีจำนวนมากกว่าอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา ปัจจุบันการใช้ภาษาอังกฤษก็มีความหลากหลายและมีความเฉพาะตัว ผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลมีทั้งที่ใช้ภาษาได้ในระดับพอสื่อสารได้ จนถึงระดับดีมาก ผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาจึงต้องเรียนรู้และพยายามสื่อสารกับประชากรกลุ่มใหญ่นี้ ให้ประสบความสำเร็จ

Llurda (2004) ยังกล่าวอีก ว่าการรับภาษามาใช้ไม่ได้มีความหมายถึงการยอมรับอิทธิพลในด้านความคิดอื่นๆ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ และการแสดงออกของเจ้าของภาษามาใช้ด้วย

Bueno (2006) กล่าวว่า จากความเชื่อโดยมิได้มีการพิสูจน์เพื่อสนับสนุนความคิดที่ว่าครูเจ้าของภาษาดีกว่าครูที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา หากมีการเปรียบเทียบควรจะเปรียบเทียบที่คุณสมบัติของครู เช่น วุฒิการศึกษา การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการสอนที่เท่ากัน ไม่ควรจะเปรียบเทียบครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่ขาดคุณสมบัติของครู เช่น วุฒิการศึกษา รวมถึงประสบการณ์ในการสอนกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีคุณสมบัติเช่นวุฒิการศึกษา การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการสอนมากกว่า

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

Arva & Medgyes (2000) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่เป็นเจ้าของภาษา และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ที่ประเทศฮังการี โดยการบันทึกเทปการสอนในชั้นเรียนเพื่อจะศึกษาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง 10 ครั้ง และการสัมภาษณ์ 10 ครั้ง โดยกล่าวถึงเฉพาะเรื่องพฤติกรรมในการสอนที่ต่างกันของครูที่เป็นเจ้าของภาษาและครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมการสอนในชั้นเรียนของครูที่ 2 กลุ่ม คือพฤติกรรมที่ผู้สอนควรจะทำ (State Behavior) และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง (Actual Behavior) ในชั้นเรียน และสาเหตุที่ทำให้พฤติกรรมการสอนต่างกัน รวมถึงภูมิหลังทางภาษาทำให้เกิดความแตกต่างอย่างไรบ้าง

ในการวิจัยนี้ Arva & Medgyes (2000) แบ่งครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน เป็นครูเจ้าของภาษา (NEST “Native English -Speaking Teacher”) เป็นชาวอังกฤษ 5 คน ชาย 3 คน หญิง 2 คน ทั้งหมดจบปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์ หรือได้รับประกาศนียบัตรทางการสอนภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การสอน 1-2.5 ปี และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 5 คน เป็นชาวฮังการีชาย 4 คน หญิง 1 คน ทั้งหมดจบปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์หรือ มีประสบการณ์การสอน 2.5 -10 ปี

ผลที่ได้คือครูทั้ง 2 กลุ่มมีข้อเด่นและข้อด้อยที่ต่างกันดังนี้

ครูที่เป็นเจ้าของภาษา มีความรู้ในตัวภาษาดีกว่า สามารถใช้สำนวนต่างๆในการสื่อสารได้แบบทันทีทันใด ทักษะภาษาที่ใช้ได้ดี คือ การฟังและการพูด มีความเป็นกันเองกับนักเรียน มีความคิดใหม่ๆ ยืดหยุ่น ไม่เป็นทางการ มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษดีกว่า ไม่จำกัดขอบเขตของการสอนด้วยหนังสือเรียน สอนนักเรียนแบบสบายๆไม่บังคับ ไม่เน้นการปฏิบัติหน้าที่ประจำที่ครูต้องทำในชั้นเรียนเช่น การนับจำนวนนักเรียน ไม่ให้ความสำคัญกับการดูแลเรื่องพฤติกรรมในการเรียน การให้การบ้าน การให้คะแนน

ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ เพราะมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เมื่อตนเองเป็นผู้เรียน สามารถสื่อสารกับผู้เรียนได้ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นในการเรียนภาษา ให้กำลังใจนักเรียนได้ดีกว่าในระหว่างการเรียนรู้ภาษา เพราะเข้าใจถึง

ความยากลำบากนั้นๆ มีพฤติกรรมการสอนแบบมืออาชีพมากกว่า รับผิดชอบนักเรียนมากกว่า ตลอดจนรักษาภาวะเบียบ และรับผิดชอบต่อการผลิต

Arva & Medgyes (2000) กล่าวตามที่ Sweet (1899) เคยกล่าวไว้ว่า ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีความรู้ได้รับการอบรมแล้ว ย่อมดีกว่าครูเจ้าของภาษาที่ไม่มีความรู้หรือผ่านการอบรม Arva & Medgyes (2000) ยังกล่าวถึงพฤติกรรมสอนที่น่าเชื่อถือและความสำเร็จของครูทั้งสองกลุ่มว่าขึ้นอยู่กับความรู้ทางภาษา ภูมิหลังทางภาษา ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ในการสอนและความเป็นมืออาชีพ ซึ่งสามารถพัฒนาข้อดีของตนเพื่อให้ประสบความสำเร็จได้

หากพิจารณาทั้งเรื่องของการฝึกฝนและประสบการณ์ของทั้งสองกลุ่มจะพบว่าในที่สุดแล้วความแตกต่างที่เป็นสาเหตุหลัก คือ ภูมิหลังของแต่ละบุคคล การที่ครูมีความสามารถในการใช้ภาษาสูงเพียงอย่างเดียวก็ไม่อาจจะรับรองได้ว่าจะประสบความสำเร็จในการสอน

มีนักวิจัยหลายท่านกล่าวถึงด้านดีหรือจุดแข็งของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาไว้ดังนี้

Cook (1999) กล่าวว่าครูที่สื่อสารได้หลายภาษาจะมีความสามารถที่และมีข้อได้เปรียบมากกว่าครูที่สื่อสารได้เพียงภาษาเดียว (monolingual teacher)

Medgyes (2001) กล่าวถึงด้านดีของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพื่อเป็นกำลังใจในการทำงานให้กับครูกลุ่มนี้ ซึ่งมีจำนวนมากกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษา ข้อดีที่ Medgyes (2001) กล่าวถึงสรุปได้ดังนี้ คือ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

- 1) สามารถสร้างรูปแบบการเรียน (learner model) ให้ผู้เรียนได้ดีกว่า
- 2) สอนเทคนิคการเรียนภาษานั้นๆ ได้ดีกว่าเพราะมีประสบการณ์ตรงเมื่อเป็นผู้เรียนเอง
- 3) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาได้ดีกว่า
- 4) สามารถเห็นปัญหาในการเรียนและป้องกันการเกิดความยากลำบากได้
- 5) เข้าใจนักเรียนในบริบทการเรียนภาษาตามหลักสูตรของประเทศนั้นๆ
- 6) ใช้ภาษาเหมือนกับนักเรียน

Wu (2006) กล่าวถึงประสบการณ์ในการสอนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาในประเทศญี่ปุ่นไว้ว่า การจัดผู้สอนให้กับนักเรียนจะจัดตามจุดประสงค์ในการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ หากนักเรียนต้องการเรียนการสอนทางโรงเรียนก็จัดให้นักเรียนไปเรียนกับครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่อาจไม่ได้มีคุณสมบัติในการสอน เช่น ไม่ได้มีวุฒิทางการสอนภาษา และไม่มีประสบการณ์ในการสอนภาษา แต่หากนักเรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือเตรียมตัวสอบ TOEFL โรงเรียนก็จะจัดนักเรียนให้เรียนกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีความรู้ทางภาษาและมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ

Jenkins (1999) อ้างถึงใน Walker (2006) สรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาและลักษณะของครูเจ้าของภาษาดังนี้

1) ความรู้ (Knowledge) ในหลายประเทศผู้ที่เรียนทางด้านภาษาอังกฤษ จะต้องเรียนวิชาสัตววิทยา(Phonology) ซึ่งครูที่เป็นเจ้าของภาษาจำนวนมากที่ไม่ได้เรียนทางด้านภาษาจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้

2) เทคนิคการสอน (Techniques) ครูที่เป็นเจ้าของภาษาจะเป็นต้นแบบที่ดีในการออกเสียงให้นักเรียนได้ แต่บางครั้งการเป็นต้นแบบที่ดีก็ไม่สามารถอธิบายถึงสัตววิทยาภาษาอังกฤษ (English Phonology) ได้ เพราะขาดความเข้าใจในเรื่องลักษณะหลักๆในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความแตกต่างของเสียง

3) ความเข้าใจในความรู้สึกของผู้เรียน(Affectivity) ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะให้ความสำคัญเรื่องที่ทำให้ความเข้าใจยากและมีความแตกต่างจากภาษาของตนเอง เช่น การออกเสียง การเรียนไวยากรณ์ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษายังเข้าใจปัญหาที่ผู้เรียนพบในการเรียนรู้ เพราะมีประสบการณ์เมื่อเป็นผู้เรียนภาษามาก่อน ส่วนครูที่เป็นเจ้าของภาษาอาจไม่ให้ความสำคัญเมื่อสอนเรื่องที่ยากต่อการเข้าใจเหล่านี้

4) การทำความเข้าใจ (Intelligibility) ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีประสบการณ์ตรงกับสิ่งที่ทำความเข้าใจได้ยากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะผู้สอนเองเคยได้รับประสบการณ์ตรงในการพยายามทำความเข้าใจสิ่งนี้ มาก่อน และจะสามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ ได้ดีกว่า

สรุปได้ว่า การเปรียบเทียบครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและครูที่เป็นเจ้าของภาษาควรเปรียบเทียบครูที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกันดังที่ Bueno (2006) กล่าวถึงความเชื่อที่มีมายาวนานโดยไม่มีการพิสูจน์เพื่อสนับสนุนความคิดที่ว่าครูเจ้าของภาษาดีกว่าครูที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา การเปรียบเทียบครูควรเปรียบเทียบที่คุณสมบัติของครูเช่นวุฒิการศึกษา การเข้ารับการอบรม และประสบการณ์ในการสอนที่เท่ากัน ซึ่งไม่ควรนำมาเปรียบเทียบกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีคุณสมบัติ การเข้ารับการ และประสบการณ์ในการสอนมากกว่า

การที่ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะประสบความสำเร็จได้นั้นต้องมีการพัฒนาตนเองทั้งด้านประสบการณ์การสอนและความสามารถทางภาษา ดังที่ Wu (2006) กล่าวถึงครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีจุดแข็งและมีข้อจำกัดในตัวเอง ให้เชื่อมั่นในจุดเด่นของตนเอง และพยายามปรับปรุงพัฒนาเพื่อความสำเร็จในการสอนต่อไป Britten (1985) กล่าวถึงเกณฑ์ที่สำคัญในการวัดความสำเร็จของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษานั้นเอง เช่นเดียวกับ Lui (1999) ที่ศึกษานักศึกษาในหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรอาจารย์ เพื่อพัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ (Teaching English to Speakers of Other Languages; TESOL) ในสหรัฐอเมริกาพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นคุณสมบัติที่บ่งชี้ว่า ผู้สอนจะประสบความสำเร็จ หรือประสบความสำเร็จล้มเหลวในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

ส่วนครูที่เป็นเจ้าของภาษาหากได้รับการฝึกอบรม ปรับปรุงส่วนที่เป็นข้อด้อยของตนเอง และมีประสบการณ์ในการสอนมากขึ้น ก็จะมี ความพยายามเข้าใจในความรู้สึกของผู้เรียน เห็นใจผู้เรียน

หาความรู้เกี่ยวกับระบบการศึกษา การวัดประเมินผลในบริบทที่ตนเองสอน ก็จะประสบความสำเร็จในการสอนได้เช่นกัน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนั้น ควรจะประกอบด้วยครูทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพราะจะได้ใช้ข้อได้เปรียบและแก้ปัญหาข้อด้อยของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและครูที่เป็นเจ้าของภาษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน ดังที่ภัทรานิธิ(2553) ศึกษาผลการสอนแบบร่วมมือระหว่างครูที่สอนภาษาอังกฤษชาวไทย และชาวต่างประเทศ ในการเรียนการสอนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบร่วมมือระหว่างครูที่สอนภาษาอังกฤษชาวไทย และชาวต่างประเทศ ดีขึ้น น้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ05

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ มีหลายมิติแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยของผู้วิจัยแต่ละคน เจตคติของผู้เรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษา และมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้บริบทในการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน ก็จะส่งผลต่อเจตคติและทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่างกันไปด้วย โดยสรุปการเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะปัจจัยด้านผู้เรียนเพียงฝ่ายเดียว ผู้สอนก็มีส่วนสำคัญทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษด้วย การที่ผู้เรียนสามารถค้นพบรูปแบบและวิธีการเรียนที่ตนเองถนัด การเข้ากันได้ (matching) ระหว่างรูปแบบการเรียนของผู้เรียนและรูปแบบการสอนของผู้สอน การเปลี่ยนเจตคติให้ผู้เรียนมีเจตคติในการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี และการใช้ข้อได้เปรียบจากประสบการณ์ในการเรียนภาษากับอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน

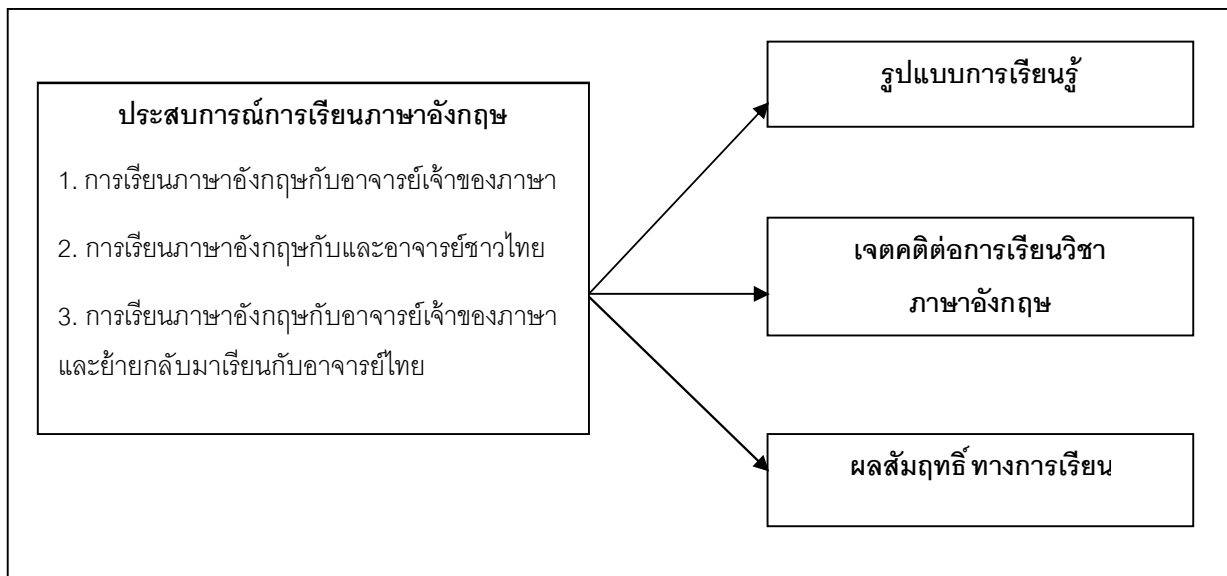
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๗ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ผู้วิจัยมีแผนดำเนินงานและระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากรในงานวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าทั้งหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ เพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัยในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ คือ รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์ในการเรียนภาษากับอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษาและอาจารย์ชาวไทย ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อวางแนวทางในการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เหมาะสมกับบริบทที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาดังแสดงในภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2 ประชากรในงานวิจัย

ประชากรในงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้น 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2552 จำนวน 228 คน ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้น ม4/1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2552 จำนวน 35 คน โรงเรียนได้จัดให้นักเรียนกลุ่มนี้ เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนรู้สูง เพราะนักเรียนมีผลการเรียนในระดับดีมาก คือ มีผลการเรียนเกรด 4 ในวิชาภาษาอังกฤษและทุกวิชาในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3

จากการสอบถามเบื้องต้นพบว่านักเรียนในกลุ่มนี้ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นต่างกัน เมื่อผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามจึงให้นักเรียนระบุว่าตนเองมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีอย่างไร จากนั้นผู้วิจัยนำผลการตอบแบบสอบถามมาแยกนักเรียนโดยแบ่งนักเรียนได้เป็น 3 กลุ่มดังนี้

1. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์ชาวไทย
2. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษา
3. นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนนักเรียนจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ชาย	หญิง	รวม (คน)
1.เรียนกับอาจารย์ชาวไทย	3	16	19
2.เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา	4	9	13
3. เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย	3	1	4
รวม	10	26	36

ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 36 คน แบ่งเป็นชาย 10 คน และหญิง 26 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทย 19 คน นักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษามี 13 คน และนักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษาแล้วย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ชาวไทย 4 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม Style Analysis Survey (SAS) พัฒนาโดย Cohen & Oxford (2001) ซึ่งและแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี Language Learning Attitudes Questionnaire พัฒนาโดย Summer Institute of Linguistics (SIL) (1999) แบบสอบถามทั้ง 2 ชุด มีรายละเอียดแต่ละชุดดังต่อไปนี้ คือ

3.3.1 แบบสอบถาม Style Analysis Survey (SAS) ที่พัฒนาโดย Cohen & Oxford (2001) ซึ่งผู้วิจัยได้แปลแล้วนำมาใช้วัดรูปแบบการเรียนรู้โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้ตอบแบบสอบถามถนัดประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 10 ข้อ แบบสอบถามนี้อยู่ในรูปแบบการวัดแบบประมาณค่า (Likert-Scale) การตอบแบบสอบถามนี้ ไม่มีถูกหรือผิดผู้ตอบจะตอบตามการปฏิบัติของตนเองโดยจะคิดเป็นคะแนน ดังนี้

0-3	หมายถึง	ไม่เคยทำเลย
1	หมายถึง	ทำเป็นบางครั้ง
2	หมายถึง	ทำบ่อยๆ
3	หมายถึง	ทำเป็นประจำ

หรือหากเป็นความคิดเห็น

0	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
2	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่พัฒนาเพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะจำนวน 100 ข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ตอนละ 20 ข้อคำถาม ดังนี้

3.1.1 การใช้ประสาทสัมผัสในการเรียน (Using Physical Senses to Study)

3.1.2 การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Dealing with People)

3.1.3 การจัดการกับความเป็นไปได้ (Handling Possibilities)

3.1.4 วิธีการปฏิบัติงาน (Approach Tasks)

3.1.5 การใช้ความคิดและรับรู้ข้อมูลต่างๆ (Dealing with Ideas)

เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในแต่ละส่วนแล้ว ผู้วิจัยรวมคะแนนในแต่ละส่วน เพื่อสรุปว่าผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ถนัดเป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบใด ในบางส่วนผู้ตอบแบบสอบถามอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ถนัดมากกว่า 1 รูปแบบก็ได้หากผลที่ได้มีคะแนนใกล้เคียงกัน โดยมีคะแนนต่างกันน้อยกว่า 2 คะแนน

3.3.2. แบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี Language Learning Attitudes Questionnaire พัฒนาโดย Summer Institute of Linguistics (SIL) (1999)

แบบวัดนี้ เป็นแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามโดยแบบสอบถามนี้ อยู่ในรูปแบบการวัดแบบประมาณค่า (Likert-Scale) การตอบแบบสอบถามนี้ โดยจะคิดเป็นคะแนน 0-8 โดยกลุ่มตัวอย่าง เลือกตอบตามที่ตนเองเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความต่างๆดังนี้

Strongly Agree (SA)	หมายถึง เห็นด้วยอย่างมาก	มีค่าเท่ากับ 8
Agree (A)	หมายถึง เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 6
Neither agree nor disagree (N)	หมายถึง เฉยๆ	มีค่าเท่ากับ 4
Disagree (D)	หมายถึง ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 2
Strongly Disagree (SD)	หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างมาก	มีค่าเท่ากับ 0

คำถามที่ใช้วัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีประกอบด้วย ข้อความจำนวนทั้งหมด 27 ข้อความ ซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับเจตคติในการเรียนภาษา ผู้ตอบแบบสอบถามจะนำค่าของคำตอบมาเติมตามลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือการนับถือตนเอง ความกล้าเสี่ยง การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น การยับยั้งตนเอง และ ความอดทนต่อสภาวะกำกวม ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถทราบคะแนนรวมของแต่ละส่วนของตนเองซึ่งหมายถึง การมีเจตคติในด้านนั้นสูงหรือต่ำ มีเกณฑ์การประเมินดังนี้

0 -15 คะแนน	หมายถึง	ต่ำ
16-35 คะแนน	หมายถึง	ปานกลาง
36-47 คะแนน	หมายถึง	สูงกว่าปานกลาง
48-64 คะแนน	หมายถึง	สูง

สำหรับการนับถือตนเอง ด้านการยับยั้งตนเอง ความกล้าเสี่ยง และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น หากคะแนนรวมในด้านใดมีมากก็จะหมายถึงการมีแนวโน้มสูงที่จะแสดงลักษณะนั้นๆ สูงตามไปด้วย ส่วนผลของความอดทนต่อสภาวะกำกวม เป็นในทางตรงข้ามคือ หากคะแนนรวมในด้านนี้มีสูงหมายถึงการมีแนวโน้มที่จะแสดงลักษณะการอดทนต่อสภาวะกำกวมได้ต่ำ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนสิงหาคม- ตุลาคม ปี พ.ศ. 2552 โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามแบบสอบถาม Style Analysis Survey (SAS) และแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี โดยได้อธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามและขอความร่วมมือให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงเพื่อให้เกิดประโยชน์กับตนเองและการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนต่อไป

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่4 ในขณะที่นักเรียนกำลังมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่แตกต่างกัน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ผู้วิจัยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยศึกษา นักเรียนทั้งหมดและแยกศึกษาเป็นรายกลุ่ม 3 กลุ่มตามประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. การเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผู้วิจัยใช้สถิติอ้างอิง (Inferential Statistic) ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอสรุปการเก็บข้อมูลวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในแต่ละข้อดังแสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 สรุปแนวทางการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์	ประเภทสถิติ	ลักษณะข้อมูล	การอธิบายข้อมูล
1. เพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	สถิติพรรณนา (Descriptive Statistic)	ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ศึกษานักเรียนทั้งหมดและแยกศึกษาเป็นรายกลุ่ม 3 กลุ่มตามประสบการณ์การเรียนรู้ ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน	สถิติอ้างอิง (Inferential Statistic) ได้แก่ การวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)	ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน 3 กลุ่ม	เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม” โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันแบ่งเป็น 2 หัวข้อย่อย ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน 2) ภาพรวมผลการวิเคราะห์ รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแต่ละหัวข้อมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ มีนักเรียนเข้าร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 36 คน แบ่งเป็นชาย 10 คนและหญิง 26 คน นักเรียนที่เรียนกับอาจารย์ชาวไทย 19 คน นักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษามี 13 คน และเรียนกับเจ้าของภาษาแล้วย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย 4 คน ซึ่งนักเรียนทั้ง 36 คนเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีผลการเรียนทุกวิชาในระดับเกรด 4 และโรงเรียนได้พิจารณาให้เรียนในห้องเรียนที่ดี ดังตาราง 4.1

ตาราง 4.1 จำนวนนักเรียนจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ชาย	หญิง	รวม (คน)
1.เรียนกับอาจารย์ชาวไทย	3	16	19
2.เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา	4	9	13
3. เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย	3	1	4
รวม	10	26	36

1.2 ผลการสำรวจ รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการสำรวจ รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ (1) ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (2) ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (3) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จากผลการวิเคราะห์ รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนกลุ่มนี้นำมาใช้ในการเรียนมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบมีความสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M=21.25, SD=3.78$) รองลงมา คือ สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M=20.28, SD=5.32$) อันดับสาม คือ สามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M=19.58, SD=4.21$) ดังตาราง 4.2

ตาราง 4.2 ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

รูปแบบการเรียนรู้	Min	Max	Mean	S.D.
1. สามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive)	13.00	29.00	21.25	3.78
2. สามารถในการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented)	9.00	30.00	20.28	5.32
3. สามารถมองภาพรวม ความหมายของคำศัพท์จากบริบท(Global/Holistic)	12.00	28.00	19.58	4.21
4. สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้สายตา (Visual)	7.00	27.00	17.97	4.33
5. สามารถใช้การคิดแบบเป็นรูปธรรมได้ดี (Concrete-sequential)	7.00	24.00	16.72	3.23
6. สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การฟัง การพูด (Auditory)	3.00	23.00	16.06	3.56
7. สามารถทำกิจกรรมกับผู้อื่นได้ดี (Extroverted)	5.00	25.00	15.50	4.85
8. ชอบการเรียนรู้แบบค่อยๆ ซึมซับ (Open /Perceiving)	7.00	28.00	15.11	4.59
9.สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้การสัมผัส (Hands-on)	4.00	25.00	14.83	4.24
10.การให้ความสนใจกับรายละเอียดทางไวยากรณ์ (Analytic)	5.00	24.00	14.78	4.15
11. ชอบการทำงานด้วยตนเองหรือทำงานกับเพื่อนที่คุ้นเคย (Introverted)	0.00	19.00	11.97	4.35

1.2.2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

จากผลการวิเคราะห์ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากมากไปน้อยดังนี้ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) (M=39.00,SD=7.78) , ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) (M=37.34,SD=8.08), การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) (M=35.71,SD=9.87), การนับถือตนเอง (Self-esteem) (M=31.66,SD=8.21) และ การยับยั้งตนเอง(Inhibition) (M=30.77,SD=10.36) ตามลำดับ ดังตาราง 4.3

ตาราง 4.3 ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	Min	Max	Mean	SD
1.ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity)	14.00	50.00	39.00	7.78
2.ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking)	20.00	54.00	37.34	8.08
3.การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability)	6.00	52.00	35.71	9.87
4.การนับถือตนเอง (Self-esteem)	6.00	42.00	31.66	8.21
5.การยับยั้งตนเอง (Inhibition)	14.00	46.00	30.77	10.36

1.2.3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

จากการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการวิเคราะห์จากคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักซึ่งพบว่า นักเรียนมีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักโดยเฉลี่ย ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน รายละเอียดดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 ค่าสถิติพื้นฐานของผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	Min	Max	Mean	SD
คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลัก	77.70	97.90	88.50	8.24

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน แบ่งผลการวิเคราะห์ ออกเป็น 4 หัวข้อย่อย ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 2) ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3) ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 4) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยแต่ละหัวข้อย่อยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 รูปแบบ พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์เรียนกับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุด ในรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M = 21.63$, $SD = 4.35$) รองลงมา คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M = 20.00$, $SD = 4.28$) และลำดับที่สาม คือรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M = 18.68$, $SD = 4.77$)

ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุด ในรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M = 21.77$, $SD = 6.19$) รองลงมา คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M = 21.31$, $SD = 3.01$) และลำดับที่สาม คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M = 18.23$, $SD = 4.07$)

นอกจากนี้ นักเรียนที่มีประสบการณ์เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุดในรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M = 23.00$, $SD = 2.16$) รองลงมา คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M = 22.00$, $SD = 2.16$) ลำดับที่สาม คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M = 19.25$, $SD = 0.96$) ดังตาราง 4.5

ตาราง 4.5 รูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

รูปแบบการเรียนรู้	การมีประสบการณ์การเรียนรู้	จำนวน (คน)	Min	Max	Mean	SD	รูปแบบการเรียนรู้	การมีประสบการณ์การเรียนรู้	จำนวน (คน)	Min	Max	Mean	SD
1. สามารถคาดคะเน วางแผน แบบสร้างสรรค์ และคิดแบบ นามธรรม (Intuitive)	1	19	13.00	29.00	21.63	4.35	7. สามารถในการทำ กิจกรรมกับผู้อื่นได้ดี (Extroverted)	1	19	5.00	25.00	15.53	5.15
	2	13	17.00	26.00	21.31	3.01		2	13	7.00	23.00	15.38	4.75
	3	4	16.00	23.00	19.25	0.96		3	4	12.00	23.00	15.75	4.99
2. สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented)	1	19	12.00	28.00	20.00	4.28	8. ชอบการเรียนรู้แบบ ค่อย ๆ ซึมซับ (Open/Perceiving)	1	19	9.00	28.00	15.68	4.30
	2	13	13.00	27.00	18.23	4.07		2	13	7.00	23.00	14.46	4.94
	3	4	18.00	27.00	22.00	2.16		3	4	11.00	23.00	14.50	5.74
3. สามารถมองภาพรวม เดา ความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic)	1	19	9.00	27.00	18.68	4.77	9. สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดี โดยการใช้การสัมผัส (Hands-on)	1	19	4.00	25.00	14.68	4.49
	2	13	12.00	30.00	21.77	6.19		2	13	6.00	22.00	14.54	4.09
	3	4	20.00	25.00	23.00	2.16		3	4	11.00	21.00	16.50	4.20
4. สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้ สายตา (Visual)	1	19	11.00	24.00	17.58	4.01	10. การให้ความสนใจกับ รายละเอียดทางไวยากรณ์ (Analytic)	1	19	5.00	21.00	13.42	4.28
	2	13	7.00	27.00	18.15	5.42		2	13	10.00	24.00	16.23	3.81
	3	4	18.00	20.00	19.25	0.96		3	4	13.00	20.00	16.50	2.88
5. สามารถใช้การคิดแบบเป็น รูปธรรมได้ดี (Concrete-sequential)	1	19	7.00	22.00	16.89	3.23	11. ชอบการทำงานด้วย ตนเองหรือทำงานกับ เพื่อนที่คุ้นเคย (Introverted)	1	19	1.00	19.00	11.74	4.90
	2	13	11.00	24.00	16.38	3.66		2	13	0.00	17.00	11.62	4.03
	3	4	15.00	20.00	17.00	2.16		3	4	13.00	17.00	14.25	1.89
6. สามารถรับรู้ข้อมูลได้ดีโดยการใช้ การฟัง การพูด (Auditory)	1	19	3.00	23.00	15.95	4.22							
	2	13	12.00	22.00	15.85	2.94							
	3	4	15.00	20.00	17.00	2.16							
หมายเหตุ	1 หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทย											
	2 หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา											
	3 หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย											

2.2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 รูปแบบ พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) ($M = 38.83$, $SD = 6.80$) รองลงมา คือ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M = 38.78$, $SD = 6.66$) และลำดับที่สาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) ($M = 38.67$, $SD = 9.80$)

ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M = 38.46$, $SD = 9.77$) รองลงมา คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) ($M = 34.46$, $SD = 9.73$) และลำดับที่สาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) ($M = 33.08$, $SD = 10.53$)

นอกจากนี้ นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) และด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($M = 43.50$, $SD = 5.00$) รองลงมา คือ การนับถือตนเอง (Self-esteem) ($M = 32.50$, $SD = 3.41$) และลำดับที่สาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) และการยับยั้งตนเอง (Inhibition) มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($M = 31.00$, $SD = 6.63$) ดังตาราง 4.6

ตาราง 4.6 เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

เจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ	การมี ประสบการณ์ การเรียน	จำนวน (คน)	Min	Max	Mean	SD
1.ความกล้าเสี่ยง (Risk-taking)	1	19	24.00	54.00	38.83	6.80
	2	13	20.00	52.00	34.46	9.73
	3	4	34.00	48.00	43.50	5.00
2.ความอดทนต่อภาวะ กำกวม (Ambiguity)	1	19	24.00	50.00	38.78	6.66
	2	13	14.00	50.00	38.46	9.77
	3	4	36.00	46.00	43.50	5.00
3.การเข้าใจความรู้สึกของ ผู้อื่น (Ego Permeability)	1	19	6.00	52.00	38.67	9.80
	2	13	12.00	42.00	33.08	10.53
	3	4	26.00	40.00	31.00	6.63
4.การนับถือตนเอง (Self-esteem)	1	19	8.00	42.00	32.44	8.02
	2	13	6.00	42.00	30.31	9.69
	3	4	28.00	36.00	32.50	3.41
5.การยับยั้งตนเอง (Inhibition)	1	19	18.00	46.00	29.22	9.33
	2	13	14.00	50.00	32.69	12.56
	3	4	24.00	40.00	31.00	6.63

หมายเหตุ	1	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทย
	2	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา
	3	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย

2.3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 รูปแบบ พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 89.10 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 87.68 คะแนน นอกจากนี้ นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 88.68 คะแนน ดังตาราง 4.7

ตาราง 4.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	การมีประสบการณ์การเรียนรู้	จำนวน (คน)	Min	Max	Mean	SD
วิชาภาษาอังกฤษหลัก	1	19	78.50	97.40	89.10	4.27
	2	13	77.00	97.90	87.68	6.40
	3	4	84.00	93.70	88.68	3.97

หมายเหตุ	1	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์ชาวไทย
	2	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์เจ้าของภาษา
	3	หมายถึง	การมีประสบการณ์การเรียนรู้กับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทย

2.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 รูปแบบ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($F = .297, \text{Sig.} = 0.745$)

นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 ($F = .766, \text{Sig.} = 0.468$)

นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 ($F = .368, \text{Sig.} = 0.695$) รายละเอียดดังตาราง 4.8

ตาราง 4.8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน		Type III SS	Df	MS	F	Sig.
1.รูปแบบการเรียนรู้	Between Groups	15.603	2	7.802	.297	.745
	Within Groups	867.300	33	26.282		
	Total	882.903	35			
2.เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	Between Groups	599.058	2	299.529	.766	.468
	Within Groups	12732.831	33	385.843		
	Total	13331.889	35			
3.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	Between Groups	669.598	2	334.799	.368	.695
	Within Groups	29151.944	33	910.998		
	Total	29821.543	35			

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม” โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ประชากรของการวิจัยได้แก่ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายมัธยม ปีการศึกษา 2552

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม Style Analysis Survey (SAS) พัฒนาโดย Cohen & Oxford (2001) แบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีที่สุดแบบสอบถาม Language Learning Attitudes Questionnaire พัฒนาโดย Summer Institute of Linguistics (SIL) (1999)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อย่อย ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนส่วนใหญ่นำไปใช้ในการเรียนมากที่สุดสามอันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบมีความสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M=21.25, SD = 3.78$) รองลงมา คือ สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M=20.28, SD = 5.32$) อันดับสาม คือ สามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M=19.58, SD = 4.21$)

1.2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 พบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด3 อันดับแรกคือ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M=39.00, SD=7.78$) รองลงมา คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) ($M=37.34, SD=8.08$) อันดับสาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) ($M=35.71, SD=9.87$)

1.3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โดยการวิเคราะห์จากคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักซึ่งพบว่า นักเรียนมีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักโดยเฉลี่ย ในระดับมัธยมศึกษาปีที่4 คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2.ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน แบ่งผลการวิเคราะห์ ออกเป็น 4 หัวข้อย่อย ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันพบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุดในรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M = 21.63, SD = 4.35$) ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุดในรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M = 21.77, SD = 6.19$) ส่วนนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์

เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนมากที่สุดในรูปแบบการเรียนแบบสามารถมองภาพรวม เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M = 23.00, SD = 2.16$)

2.2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) ($M = 38.83, SD = 6.80$) ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M = 38.46, SD = 9.77$) ส่วนนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาและย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดในด้านความกล้าเสี่ยง (Risk-taking) และด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($M = 43.50, SD = 5.00$)

2.3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก คิดเป็น 89.10 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 87.68 คะแนน นอกจากนี้ นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 88.68 คะแนน

2.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .297, Sig. = 0.745$) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .766, Sig. = 0.468$) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 ($F = .368, Sig. = 0.695$)

อภิปรายผล

1. การสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันผลการวิเคราะห์โดยภาพรวมพบว่า

1.1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนส่วนใหญ่นำไปใช้ในการเรียนมากที่สุดอันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบมีความสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M=21.25, SD=3.78$) แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแนวโน้มที่ชื่นชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้เพราะนักเรียนกลุ่มนี้น่าจะมีการคาดคะเน วางแผนในการเรียนและใช้ความคิดอย่างเป็นระบบจึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิสูจน์นิยม (2550) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุดมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ตรงกันคือ จำนวน 9 คน ใน 10 คน จะมีการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-Oriented) คือ ผู้เรียนให้ความเอาใจใส่กับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงานให้ทันเวลาและมีการวางแผนการทำงาน และจำนวน 8 คน ใน 10 คน จะมีการเรียนรู้ การใช้สัญชาตญาณ ไหวพริบ (Intuitive) คือ ผู้เรียนสามารถใช้การคาดคะเนวางแผนแบบสร้างสรรค์และคิดแบบนามธรรม ชอบเป็นผู้ควบคุมตนเองมีทางเลือกหลากหลายในการตัดสินใจ ไม่ชอบการบังคับ ชอบทฤษฎีที่เป็นนามธรรม

ดังนั้น ลักษณะที่ตรงกันของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษคือ ผู้ที่ไหวพริบมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย รู้จักการวางแผนในการทำงาน ให้ความสำคัญกับการส่งงานให้ทันกำหนดเวลา เป็นผู้ที่มีอิสระในการคิดชอบศึกษาสิ่งที่ทำหยาบกับความสามารถ ซึ่งเป็นลักษณะพื้นฐานของการเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ประสบความสำเร็จส่วนรูปแบบการเรียนรู้อื่นที่เน้นการใช้ประสาทสัมผัสการฟัง และการใช้สายตา หรือ การใช้สถานการณ์ในการเรียนรู้ เช่นการทำงานเป็นกลุ่มและการทำงานคนเดียว มีผลต่อการเรียนรู้เป็นลำดับรองลงมา

1.2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอันดับแรกคือ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M=39.00, SD=7.78$) ซึ่งหากคะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ สูงแสดงว่า ผู้เรียนมีการอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ได้น้อย หรือเป็นผู้ที่ไม่สามารถอดทนต่อสภาวะที่ไม่ชัดเจน ไม่สามารถหา

กลวิธีในการเข้าใจภาษา โดยไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ทุกๆคำในประโยคได้ ซึ่งจะตรงกับ Littlewood (1999) ที่กล่าวว่า นักเรียนในแถบเอเชียตะวันออกจะขึ้นกับผู้สอน (Teacher Centered) หนังสือเรียน (Book-Centered) และ การเรียนไวยากรณ์แบบการแปล (Grammar Translation) ครูสอนอ่านอธิบาย ประโยค วิเคราะห์โครงสร้าง นักเรียนจะเน้นการฟัง การจดบันทึกและการตอบคำถาม เน้นความถูกต้อง และความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุผล และจากประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัยเองนักเรียนส่วนใหญ่จะมี พฤติกรรมตรงกันคือ เมื่อไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ทั้งในทักษะการฟังหรือการอ่านก็จะถามจากเพื่อน ครู หรือพ่อแม่ บางครั้งจะพยายามเปิดหาคำศัพท์จากพจนานุกรมทันที มากกว่าจะอดทนต่อความกำกวม แล้วพยายามเดาความหมายจากบริบทของคำศัพท์นั้นๆ

ส่วนเจตคติในด้านอื่นๆที่สนับสนุนการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดีมีลำดับรองลงมาดังต่อไปนี้ คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) ในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวจะผิด กล้าที่จะลองใช้สิ่งที่ไม่ได้เรียนรู้มาใหม่ กล้าที่จะคาดเดาความหมายอย่างฉลาด ลำดับต่อมาคือการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) การนับถือตนเอง (Self-esteem) การมีความรู้สึกที่ดีกับตนเอง เชื่อมั่นว่าตนเองจะทำได้ ต่างๆได้สำเร็จก็เป็นส่วนสำคัญทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วนการยับยั้งตนเอง (Inhibition) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในเจตคติทั้ง 5 ข้อ ซึ่ง Browns (2001) ได้กล่าวไว้ว่าการมีเจตคติเรื่องการ ยับยั้งตนเอง (Inhibition) ต่ำจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้ดีกว่าการยับยั้งตนเอง (Inhibition) สูง เพราะการยับยั้งตนเอง (Inhibition) สูงทำให้ขาดความมั่นใจในตนเองในสถานการณ์หรือการทำงาน ต่างๆ ดังนั้นหาก การยับยั้งตนเอง (Inhibition) สูงก็จะขัดขวางในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งตรงกับลักษณะที่จะ ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาและปัจจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ในการเรียนรู้ภาษาที่ สองที่ Browns (2001) กล่าวไว้ นั่นเอง

1.3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการวิเคราะห์จากผลรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ในระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 4 คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนทั้งหมดที่เข้าร่วมในการ วิจัยครั้งนี้ มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงซึ่งสอดคล้องกับผลคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษใน รายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 นอกจากนี้ผลคะแนนของนักเรียนยังสะท้อนให้เห็นถึงการ คุณภาพในการจัดการเรียนการสอนของครูที่ แต่อย่างไรก็ดีในส่วนของการมีประสบการณ์ในการเรียนภาษากับ ผู้สอนที่แตกต่างกันซึ่งจะนำมาซึ่งมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังจะได้อภิปรายในตอนต่อไป

2. การเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 ระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2.1 นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยมีรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) มากที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความสามารถในการคาดคะเนวางแผนแบบสร้างสรรค์และคิดแบบนามธรรม ชอบเป็นผู้ควบคุมตนเองมีทางเลือกหลากหลายในการตัดสินใจ สนใจกฎ ทฤษฎีที่เป็นนามธรรมได้ดีแต่จะรู้สึกเบื่อหน่ายกับรายละเอียด ชอบศึกษาสิ่งที่ ชับซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการสอนของอาจารย์ชาวไทยที่แม้จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่างๆใช้ทักษะที่ ดีคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ก็ยังคงต้องให้ความสำคัญในเรื่องการสอนพื้นฐานทางไวยากรณ์ โครงสร้าง ภาษา การสอนการออกเสียงที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ และการศึกษาคำศัพท์ ความหมาย รวมถึงรูปแบบของคำ (word formation) การแตกคำศัพท์ การใช้ภาษาที่ถูกต้อง เทคนิคต่างๆในการทำข้อสอบ สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Arva & Medgyes (2000) ที่กล่าวว่า ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-NEST “ Non-Native English –Speaking Teacher”) มีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และสามารถอธิบายได้ดีเพราะมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เมื่อตนเองเป็นผู้ เรียน มีพฤติกรรมการสอนแบบมืออาชีพ มากกว่ามีการวางแผนการสอนที่เป็นจริง เข้มงวด รับผิดชอบนักเรียนมากกว่า และรับผิดชอบต่อการวัดผล เช่นเดียวกับ Jenkins (1999) กล่าวถึงจุดแข็งของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาใน Walker (2006) ว่านอกจากการกล่าวถึงด้านไวยากรณ์แล้ว ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีประสบการณ์ตรงกับสิ่งที่ทำความเข้าใจได้ยากสำหรับผู้ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะผู้สอนเองเคยได้รับประสบการณ์ตรงในการพยายามทำความเข้าใจสิ่งนี้ มาก่อน และจะสามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ ได้ดีกว่า

ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษาและย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ไทยจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบสามารถมองภาพรวม เคารพความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) มากที่สุด หมายถึง การที่นักเรียนเหล่านี้มีความสามารถในการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เมื่อได้รับข้อมูล ให้ความสนใจใส่ใจกับเรื่องกฎเกณฑ์ การส่งงานให้ทันเวลา และ มีการวางแผนการทำงานจริงจัง ซึ่งสอดคล้องตามวิธีการสอนของครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST “ Native English -Speaking

Teacher”) ดังที่ Arva & Medgyes (2000) กล่าวไว้ คือครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST “ Native English - Speaking Teacher”) มีความรู้ในตัวภาษาดีกว่า มีภาษาพูด สำนวนต่างๆ และสามารถใช้ได้แบบทันทีทันใด มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษ มักจะให้นักเรียนเน้นการทำกิจกรรมในชั้นเรียน ให้ความสำคัญกับการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย และการตรงต่อเวลาที่เป็นลักษณะเด่นของอาจารย์เจ้าของภาษา แต่ก็ไม่เน้นการแก้ไขเมื่อทำงานผิดพลาดมากเท่าอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

2.2 นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยมีเจตคติที่สนับสนุนการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี ตามลำดับดังนี้ คือความกล้าเสี่ยง (Risk-Taking) ที่จะใช้ภาษาแบบไม่กลัวผิดสูงแต่ก็มีความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ได้น้อย ส่วนคะแนนเจตคติในลำดับต่อมาคือการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) ซึ่งจะทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจกันมากขึ้น การนับถือตนเอง (Self-Esteem) เชื่อกันว่าตนเองมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติสุดท้ายคือการยับยั้งตนเอง (Inhibition) มีค่าต่ำสุดก็จะแสดงถึงความมั่นใจในการใช้ภาษาที่ดีสุด ตรงกับลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาตามที่ Browns (2001) ได้กล่าวไว้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับวิธีการวิธีการสอนและการทำงานของอาจารย์ชาวไทยที่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ดังนี้ คือ

1) ด้านการสอน อาจารย์ยังคงให้ความสำคัญกับการสอนในเรื่องนี้ อหภาษาให้ถูกต้องและใช้ในการสื่อสารรวมถึงวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่นักเรียนพบในแต่ละคาบสอนครูจะมีความใกล้ชิดกับนักเรียน อธิบาย บอกเทคนิคต่างๆและให้กำลังใจในการเรียนภาษาแก่นักเรียนได้ดี และสามารถพูดคุยเรื่องราวต่างๆหลังคาบสอนได้เสมอ

2) ด้านการมอบหมายงาน นักเรียนยังคงมีการบ้านเพื่อฝึกฝนในสิ่งที่เรียนรู้ในแต่ละวันและจะต้องนำมาส่งเพื่อรับการตรวจจากผู้สอน นอกจากนี้ ยังมีการพูดคุยถึงส่วนที่นักเรียนทำผิดเพื่อแก้ไขและความเข้าใจที่ถูกต้อง

3) ด้านการวัดและประเมินผล มีการแจกประมวลรายวิชาให้นักเรียนได้ทราบถึงรายละเอียดของวิชาเรียนทั้ง จุดประสงค์ในแต่ละวิชา เนื้อหา สัดส่วนคะแนน และงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละภาคการศึกษา กำหนดการการส่งงาน ส่วนการออกข้อสอบจะมีการออกข้อสอบที่เป็นมาตรฐานตรงกันใช้ในแต่ละระดับโดยผู้สอนทุกคนมีการใช้ค่าทางสถิติทดสอบความยากง่ายของข้อสอบ ข้อสอบจะสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน การออกข้อสอบจะต้องมีบริบทที่ชัดเจนเพื่อช่วยให้นักเรียนตอบได้ถูกต้อง ผู้สอนยังสอนเทคนิคในการทำข้อสอบเช่นการเดาคำศัพท์จากบริบท การตัดข้อที่ไม่ถูกต้อง เทคนิคการเขียนตอบแบบปรนัย เป็นต้น

ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษามีเจตคติที่สนับสนุนการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี ในด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) สูงสุด แสดงให้เห็น

ว่า เมื่อนักเรียนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ทั้งในทักษะการฟังหรือการอ่านก็จะถามจากเพื่อน ครูหรือพ่อแม่ บางครั้งจะพยายามเปิดหาคำศัพท์จากพจนานุกรมทันที มากกว่าจะอดทนต่อความกำกวมแล้วพยายามเดาความหมายจากบริบทของคำศัพท์นั้นๆ

ส่วนนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษา และย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ชาวไทยมีเจตคติที่สนับสนุนการเป็นผู้เรียนภาษาที่ดี ในด้านความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) สูงสุด เช่นเดียวกับนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์เจ้าของภาษา

2.3 นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์ชาวไทยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คิดเป็น 97.40 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษามีค่าเฉลี่ยคะแนน รองลงมา คิดเป็น 97.90 และกลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับอาจารย์เจ้าของภาษาและย้ายกลับมาเรียนกับอาจารย์ชาวไทย มีค่าเฉลี่ยคะแนน ต่ำที่สุดใน 3 กลุ่ม คิดเป็น 93.70 คะแนน ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับ Maubach และ Morgan (2001) ที่พบว่า ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาก็มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษา ซึ่งวิธีการเรียนการสอนของอาจารย์ชาวไทย เน้นไวยากรณ์ และเน้นการฝึกฝน ส่วนวิธีการสอนของอาจารย์เจ้าของภาษาจะเน้นการทำกิจกรรม นักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษามีความเชื่อว่าผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาจะไม่เน้นในเรื่องไวยากรณ์ ในการเรียนการสอน ขณะที่ Medgyes (2001) ได้กล่าวถึงด้านดีของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา คือ สามารถสร้างรูปแบบของผู้เรียนที่ดีได้ สามารถสอนกลยุทธ์ในการเรียน(Language-learning strategies) ให้นักเรียนได้ดีกว่า ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้ดีกว่าเจ้าของภาษา หลีกเลี่ยงการเกิดปัญหาในการเรียนการสอนภาษาได้ดีกว่า มีความเห็นอกเห็นใจนักเรียนที่เรียนภาษามากกว่าครูเจ้าของภาษา เพราะตนเองมีประสบการณ์ในการเรียนภาษามาก่อนและสามารถใช้ภาษาเดียวกับนักเรียนได้ อาจารย์ชาวไทยสามารถตอบข้อสงสัยต่างๆ ให้นักเรียนได้ดีกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา

ผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับ Ling และ Braine (2007) ที่กล่าวว่า การเรียนกับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา คือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเดียวกันสื่อสารกับอาจารย์ได้ อาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะแก้ไขข้อผิดพลาดในงานที่ได้รับมอบหมาย งานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนที่เรียนกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะมีปริมาณมากกว่าซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ฝึกฝน ค้นเคยกับการทำข้อสอบและ

งานเหล่านี้ จะได้รับการตรวจอย่างสม่ำเสมอจากผู้สอน พร้อมแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อนักเรียนทำผิดซึ่งทำให้นักเรียนมีทักษะในการทำข้อสอบมากกว่านักเรียนที่เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา

สอดคล้องกับ Reid (1998) ที่กล่าวว่า ระบบการศึกษาจะมีผลกับรูปแบบการเรียนรู้ของคนในสังคมนั้นๆ เช่น รูปแบบการเรียนรู้ของเด็กอเมริกันที่ประสบผลสำเร็จในมหาวิทยาลัยจะต้องกล้าพูดเป็นตัวของตัวเอง มีตรรกะในการคิด ชอบลองผิดลองถูก ก็จะทำข้อสอบมาตรฐานของประเทศได้ดีกว่าเด็กชาติอื่นที่มาจากระบบการศึกษาที่ต่างไป ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบการสอนของครูและรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางการศึกษาของแต่ละประเทศรวมถึงการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ยังเน้นการวัดเรื่องการใช้ภาษาและไวยากรณ์ ไม่มีการวัดทักษะในเรื่องการฟังและการพูด ดังนั้นนักเรียนที่เรียนโดยเน้นการทดสอบ การใช้ภาษาและไวยากรณ์กับอาจารย์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาก็จะทำคะแนนได้มากกว่า

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นลักษณะที่ตรงกันของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษคือ ผู้ที่มีไหวพริบมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย รู้จักการวางแผนในการทำงานให้ความสำคัญกับการส่งงานให้ทันกำหนดเวลา เป็นผู้มีอิสระในการคิดชอบศึกษาสิ่งที่ท้าทายกับความสามารถ ซึ่งเป็นพื้นฐานแรกๆของการเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ประสบความสำเร็จส่วนรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการใช้ประสาทสัมผัสการฟัง และการใช้สายตา หรือการใช้สถานการณ์ในการเรียนรู้ เช่น การทำงานเป็นกลุ่มและการทำงานคนเดียว มีผลต่อการเรียนรู้เป็นลำดับรองลงมา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

1.1 การออกแบบหลักสูตรที่มีความเป็นเอกภาพภายในสถานศึกษา เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนหลักสูตรเดียวกันในวิชาพื้นฐานส่งผลให้เกิดความเท่าเทียมกันแต่สามารถเลือกตามความถนัดหรือความสนใจเพิ่มเติมในวิชาเสรี

1.2 การสนับสนุนอาจารย์ชาวไทยให้สามารถพัฒนาตนเองและมีอิสระในการคิด ทดลองรูปแบบใหม่ๆในการจัดเรียนการสอน เพื่อให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆโดยไม่ต้องยึดติดกับแบบแผนในการบริหารและระบบราชการจนเกินไป

1.3 การพิจารณาจ้างอาจารย์เจ้าของภาษาที่มีคุณภาพ ให้ผ่านการอบรมด้านการสอนภาษาอังกฤษให้กับชาวต่างชาติและได้รับการอบรมเกี่ยวกับบริบททางการศึกษาของประเทศที่เข้าไปสอน

1.4 การพิจารณาสัดส่วนจำนวนอาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนระหว่างอาจารย์เจ้าของภาษาและอาจารย์ไทยให้เหมาะสม คำนวณค่าส่งผลให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

2.1 การจัดกิจกรรมที่หลากหลายในการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอและฝึกการใช้ทักษะให้ครบทั้ง ฟัง พูด อ่าน และ เขียน

2.2 การเพิ่มทักษะการฟังและทักษะการพูดในวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอน โดยครูชาวไทย และเพิ่มเนื้อหาด้านไวยากรณ์ตลอดจนเทคนิคการทำข้อสอบมาตรฐานของไทย เช่น การสอบ O-NET ให้กับนักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษาเพิ่มเติม

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 วิจัยเพิ่มเติมในกรณีของนักเรียนในแต่ละระดับเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอื่นๆ ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

3.2 วิจัยเพิ่มเติมในกรณีของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลางและต่ำเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและจัดรูปแบบการสอนที่แตกต่างจากกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงให้เหมาะสมต่อไป

3.3 แบบสอบที่ทดสอบความสามารถทางการใช้ภาษา (Proficiency Test) กับนักเรียนซึ่งครอบคลุมความสามารถทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน มากกว่าข้อสอบ O-NET

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จันทร์ทรงกลด คชเสนี. (2552). การพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ และเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยใช้การเชื่อมโยงความรู้สู่สถานการณ์ในชีวิตจริง. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ชนิตา สร้อยน้ำ. (2542). การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต. (2534). การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ปัญชลี วาสนสมลสิทธิ์. (2543). การศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ (Learning Style) ของ ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ วารสารภาษาปริทัศน์(18), 102-119.
- ผุสดี ปทุมารักษ์. (2532). การเปรียบเทียบการเข้าใจในการอ่าน เจตคติ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้สอนการอ่านตามวิธี MIA และการสอนตามคู่มือครู. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พร้อมพรรณ อุดมสิน. (2538). การวัดประเมินผลคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสนธิ์ ศรีดุรงฤทธิ์. (2550). การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม: กรณีศึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูง สารวิพิธ สาริตจุฬาฯ ประมวลบทความการจัดการเรียนการสอนและการเสริมสร้างคุณธรรม.
- ภัทรานีร์ เวกล้า. (2553). ผลของการสอนแบบร่วมมือของครูภาษาอังกฤษชาวไทยและชาวต่างประเทศในการสอนแบบเน้นงานที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความคิดเห็นที่มีต่อการสอนแบบร่วมมือของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มัณฑรา ธรรมบุศย์. (2552). สไตล์การเรียนรู้ (Learning Style) Retrieved from <http://portal.edu.Chula.ac.th/girl/blog/view.php?Bid=1245038152800790&msite=girl>

- รุ่งสุรีย์ สิงหาราช. (2543). การศึกษาเชิงวิเคราะห์รูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ส่งผลต่อเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงหล้า โปธาและคณะ. (2548). รายงานผลการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่:
- อนุชัย ธีระเรืองไชยศรี. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียน ของการเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยเสมือนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา. (ครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรรวรรณ ภัสสรศิริ. (2526). การประยุกต์ใช้บทเรียนวิชาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษประกอบการใช้สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมวิไล จังหวัดปทุมธานี. (ปริญญามหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2525). การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล : รายงานผลการวิจัย. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกฉัตร พัฒราช. (2528). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลาง. (ครุศาสตร์มหาบัณฑิต), บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Anastasi, A. (1990). *Psychological Testing* (6 ed.). New York: Macmillian.
- Arva, V., & Medgyes, P. (2000). Native and non-native teachers in the classroom. *System*, 28, 355-372.
- Bialystock & Frolich. (1978). Variables of classroom achievement in second language learning. *Modern Language Journal*, 62, 327-335.
- Britten, D. (1985). Teacher training in ELT (Part I). *Language Teaching*, 18(2).
- Brown, H. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching* (4 ed.). New York Longman.
- Bueno, C. (2006). Native English teacher required. *TESL-EJ*, 10(1).
- Cohen, A., & Oxford, R. (2001). Learning Style Survey for Young Learners: Assessing your own Learning Styles Retrieved from <http://www.carla.umn.edu/about/profiles/Cohen.html>

- Felder, R. M. (1995). Learning and teaching styles in foreign and second language education. *Foreign Language Annals*, 28(1), 21-31.
- Gardner, R. C. (1985). *Social psychology and second language learning: The role of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold
- Harmer], J. (2001). *The Practice of English Language Teaching*: Longman.
- Henriques, R. M. F. E. R. (1995). Learning and Teaching Styles in Foreign and Second Language Education. *Foreign Language Annals*, 28(1), 21-31.
- Jakobovits, S. a. (1971). *Semantics: An Interdisciplinary Reader in Philosophy, Linguistics and Psychology* Cambridge University.
- Laborda, J. G. (2006). Native Or Non-Native Can We Still Wonder Who Is Better? *The Electronic Journal for English as a Second Language*, 10(1).
- Lambert, G. Motivational variables in second language acquisition. *Canadian Journal of Psychology*, 13, 191-197.
- Lefton, L. (1997). *Psychology* (6 ed.). Boston: Allynand Bacon.
- Ling, C. Y. a. B., G. (2007). The Attitudes of University Students towards Non-native Speakers English Teachers in Hong Kong. *RELC Journal*, 38(3), 257-277.
- Liu, J. (1999). Non-Native-English-Speaking Professionals in TESOL. *TESOL Quarterly*, 33(1), 85-102.
- Llurda, E. (2004). Non-native speaker teachers and English as an international language. *International Journal of Applied Linguistics*, 14(3).
- Medgyes, P. (2001). *When the teacher is a non-native speaker* (3 ed.). Boston: Heinle & Heinle.
- Nunan, D. (1999). *Second Language Teaching & Learning*. Boston Boston: Heinln&Heinle
- Oxford, R. L. (1993). *Style Analysis Survey (SAS)*. Tuscaloosa, AL: University of Alambama.
- Oxford, R. L.& Nam, C. (1998). *Learning styles and strategies of a partially bilingual student diagnosed as learning disabled: A case study*. In J. M. Reid (Ed.), *Understanding learning styles in the second language classroom*. New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Oxford, R. L. (2002). *Teaching English as a Second or Foreign Language* (M. Celce-Murcia Ed. 3 ed.). Boston: Heinle and Heinle Thomson Learning. .
- Oxford, R. L. (2003). Learning Styles & Strategies Retrieved from <http://hyxy.nankai.Edu.cn /jingpinke/buchongyuedu/learning%20strategies%20by%20Oxford.pdf> 2003.
- Reid, J. M. (1995). *Learning styles in the ESL/EFL classroom*. Florence, KY: Heinle & Heinle

- Reid, J. M. (1998). *Understanding learning styles in the second language classroom*. New Jersey: Prentice-Hall Regents.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative competence: theory and classroom practice; texts and contexts in second language learning*. MA: Addison-Wesley.
- Suwanarak, K. (2010). Can Only Native English Speaking Teachers Teach Aural and Oral Skills? *ABAC Journal*, 30(2), 43-63.
- Walker, R. (2006). Native or Non-native? Or the Best of Both Worlds? *The Electronic Journal for English as a Second Language*, 10(1).
- Wenden, A. L. (1991). *Learner Strategies in Language Learning*. New York: Prentice Hall.
- Wu, A. (2006). The Nonnative English Speaking Teachers' Movement - How Far Have We Gone? *The Electronic Journal for English as a Second Language*, 10(1).
- Wudthayagorn, J. (2003). A Better Understanding of Attitude and Motivation of Children in Different Language Learning Contexts. *The PASAA Journal*, 34, 43-53.
- Zhenhui, R. (2001). Matching Teaching Styles with Learning Styles in East Asian Contexts. *The Internet TESL Journal*, 7(7). Retrieved from <http://iteslj>.